

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΜΑΪΟΥ 1997 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 3ο ● ΦΥΛΛΟ 94ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας Παγκοσμιοποίηση του αγώνα

Τους επόμενους 2 μήνες θα πραγματοποιηθούν στην ευρωπαϊκή ήπειρο δύο μεγάλες διενεχθείς συναντήσεις.

Από τις 13 Ιούνη, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι από όλη την Ευρώπη θα αρχίσουν να συγκεντρώνονται στο Άμστερνταμ για να δείξουν, ο καθένας/μία με τον τρόπο του/της, την αντίθεσή τους στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο, την αντίθεσή τους στην δικτατορία της οικονομίας.

Από τις 25 Ιούλη, θα συγκεντρωθούν στην Ισπανία άνθρωποι από όλα τα μέρη του κόσμου, άνθρωποι που "αισθάνονται ανικανοποίητοι με το είδος της ζωής που μας έχει επιβληθεί, που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο σε όλες του τις όψεις".

Στο Άμστερνταμ, οργανώνεται μια συνάντηση με κεντρικό χαρακτηριστικό την αντίθεση. Στην Ισπανία, θα πραγματοποιηθεί μια συνάντηση με κεντρική επιδίωξη τη δικτύωση και την επικοινωνία των αγώνων για έναν άλλο κόσμο.

Η παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας δεν προωθεί μόνο τη δημιουργία μηχανισμών παγκόσμιας συγκρότησης και "αποδοτικότερης" λειτουργίας της εξουσίας, αλλά και την επέκταση σε όλον τον πλανήτη ενός μονοδιάστατου τρόπου σκέψης, την παγκόσμια κυριαρχία της οικονομίας πάνω στις ζωές μας, την παγκόσμια κυριαρχία της απογοήτευσης.

Και για να απαντηθεί αυτή η ιδεολογία της παθητικότητας και των μοιρολατρικών ατομικών επιλογών χρειάζεται πρώτ' απ' όλα η **συνάντηση**, όχι τα συνέδρια ή οι "συnergασίες", αλλά η συνάντηση των ανθρώπων, των ανθρώπων μεταξύ τους,

των ανθρώπων με την ιστορία, των ανθρώπων με το όνειρο.

Καθώς αναπτύσσονται οι νέοι τρόποι οργάνωσης της παγκόσμιας εξουσίας, καθώς η κοσμοθεώρηση του μεταμοντέρνου διαχωρισμού και ματαιότητας προσπαθεί να κατακλύσει τα πάντα, κάτι καινούργιο γεννιέται παντού από τη μεριά της αντίστασης, κάτι καινούργιο που δειλά-δειλά, προς το παρόν, προσπαθεί να ονειρευτεί έναν άλλο κόσμο -και να κάνει το όνειρο πραγματικότητα.

Παράλληλα όμως με τις δονήσεις από το καινούργιο που γεννιέται, αρχίζει να εξαπλώνεται η μπόχα από ψοφίμια του παρελθόντος, καθώς επιχειρείται η τεχνητή επιστροφή ιεραρχικών μορφών "αγώνα". Αφού η παγκόσμια κυριαρχία δεν πετυχαίνει να πείσει πως αποτελεί μια πειστική απάντηση για τις ανθρώπινες ανάγκες, με προθυμία αναγορεύει σε αντίπαλο τα διάφορα γραφειοκρατικά συνδικάτα και τους κάθε λογής διαχωρισμένους αγώνες. Η εξουσία, νοιώθοντας πως δεν μπορεί, όχι να λύσει, αλλά ούτε να διαχειριστεί τη γενικευμένη κρίση -που είναι πάνω απ' όλα κρίση νοηματοδότησης της ζωής- καταφεύγει στην ανάδειξη ενός διαχειριστικού "αντίπαλου".

Να μην επιτρέψουμε στα φαντάσματα του παρελθόντος να στοιχειώσουν τον αγώνα για τη γέννηση ενός νέου φανταστικού. Για το τέλος των διαχωρισμών, για το συλλογικό όνειρο, να μην επιτρέψουμε σε αλλοτριωμένες μορφές αγώνα να φωλιάσουν στον αγώνα ενάντια στην αλλοτρίωση. Να συναντηθούμε στον παγκόσμιο αγώνα για το ανθρώπινο...

N.M.

HET EUROCIRCUS

komt naar amsterdam

KOMT ALLEN!
16 EN 17 JUNI NAAR
DE NEDERLANDSCHE BANK
VOOR DE SHOW VAN UW LEVEN.
ZIJ BEPALEN UW TOEKOMST
ZONDER UW HAND TE LEZEN!

ON JUNE 16th & 17th, THE EU CIRCUS
WILL COME TO AMSTERDAM
TO DETERMINE YOUR FUTURE
WITHOUT READING YOUR HAND!
COME AND HAVE THE SHOW OF YOUR LIFE.

www.alfadev.com

por la Humanidad

★ "Στις 16 και 17 Ιούνη, το τσίρκο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα έρθει στο Άμστερνταμ για να πει το μέλλον σας, χωρίς να διαβάσει το χέρι σας. Ελάτε για να απολαύσετε το σόου της ζωής σας".

Η αφίσσα του ολλανδικού συντονιστικού των κινητοποιήσεων ενάντια στη Διακυβερνητική Συνδιάσκεψη στο Άμστερνταμ.
(επάνω)

★ Σήμα για τη Διηπειρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό -Ισπανία, 25 Ιούλη με 3 Αυγούστου 1997.
(αριστερά)

Bob Black:

**Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΜΠΟΔΙΑ
ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

"Χρειαζόμαστε αναρχικούς απελευθερωμένους από τον αναρχισμό. Μόνον τότε θα μπορούμε να σπείρουμε με σοβαρότητα την αναρχία".

Σελίδα 4

John Zerzan:

**Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ
ΑΠΩΘΗΜΕΝΟΥ
ΘΡΗΝΟΥ**

"Ο γνήσιος θρήνος θέτει τη δυνατότητα να γίνει κατανοητό τί χάθηκε και γιατί, αλλά και τη δυνατότητα να διεκδικήσουμε μια αθώα κατάσταση της ύπαρξης, απ' όπου οι άσκοπες απώλειες θα έχουν εξαφανισθεί".

Σελίδα 5

ΑΝΕΡΓΙΑ

στον αστερισμό του Νεοφιλελευθερισμού

Πριν από εκατόν πενήντα χρόνια, ο Γάλλος πολιτικός φιλόσοφος de Tocqueville, συνέκρινε την πιο προηγμένη κοινωνία της εποχής του - την Αγγλία - με αυτές της Πορτογαλίας και της Ισπανίας για να καταλήξει στο εξής "παράδοξο και φαινομενικά ανεξήγητο συμπέρασμα": "Οι χώρες που εμφανίζονται να είναι οι φτωχότερες, είναι εκείνες που έχουν τους λιγότερους πάμπωτους", και στις πλουσιότερες χώρες, "ένα μέρος του πληθυσμού τους είναι υποχρεωμένο να στηρίζεται για την επιβίωση του στα αγαθά του άλλου."

Ο de Tocqueville επιδίωξε να εξηγήσει το παράδοξο αυτό. Στις λιγότερο αναπτυγμένες κοινωνίες, επισημαίνει, η παραγωγή στοχεύει στην απλή επιβίωση, και ακριβώς επειδή εξυπηρετεί τις ανάγκες της εσωτερικής αγοράς ρυθμίζεται από τις σχετικές σταθερές των αναγκών του τόπου. Αντίθετα στις πιο προηγμένες κοινωνίες μια συνεχώς

ολόκληρος ο πλανήτης έχει μετατραπεί βίαια σε μια παγκόσμια αγορά, η καπιταλιστική ανάπτυξη στην ουσία το μόνο που αναπτύσσει είναι η ρύπανση, ο ξέφρενος καταναλωτισμός, η ανισότητα και ένα θολό αλλά έντονο αίσθημα γενικής ισοπέδωσης και καταστροφής. Σε αυτήν την ωμή πραγματικότητα διαγράφεται ολόκληρη η σαπίλα του καπιταλιστικού συστήματος που καθώς βυθίζεται στην κρίση και την παρακμή συνθλίβει κυριολεκτικά το μέλλον του κόσμου της εργασίας.

Η ανεργία έχει από καιρό μεταμορφωθεί σε μια μόνιμη πληγή ακόμη και στις μητροπόλεις του σύγχρονου δυτικού κόσμου. Το ύψος και η διάρκεια της απειλούν πλέον το σύνολο των εργατών στις χώρες του Ο.Α.Σ.Σ.Α. και της Ε.Ε. Σύμφωνα με την επίσημη έκθεση του Ο.Η.Ε. στα επτά πλουσιότερα βιομηχανικά κράτη του κόσμου οι καταγραμμένοι άνεργοι φθάνουν τα 22.000.000. Σε αυτούς

ενώ ολόκληρες περιοχές βρίσκονται σε κατάσταση γενικευμένης ανεργίας: Μαντούδι 75%, Λαύριο 50%, Πάτρα 25%, Σύρας 30%.

Τα αίτια της μαζικής ανεργίας δεν βρίσκονται απλά και μόνο στην παρατεταμένη ύφεση της οικονομίας όπως προσαθούν να μας πείσουν οι εξουσιαστές, αφήνοντας έτσι να εννοηθεί ότι σε μια ευνοϊκή συγκυρία, αυτή θα εξαφανισθεί. Αυτή η θρυλούμενη μυθολογία μόνο τα συμφέροντα των αφεντικών εξυπηρετεί. Αντίθετα, η φύση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, οι αξίες που προτάσσει, καθώς και η δυναμική και οι προοπτικές που διαμορφώνει είναι ουσιαστικά οι αιτίες που ευθύνονται για αυτόν τον οικονομικό και σίγουρο βιολογικό στραγγαλισμό εκκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο διεθνής ανταγωνισμός, η εγκαθίδρυση της κυριαρχίας των δυνάμεων της αγοράς μέσω "ανθρωπιστικών" και άλλων υποκριτικών εγχειρημάτων, η διεθνοποίηση της καταστολής, είναι ουσιαστικά μερικές από τις όψεις του "άτυπου" ταξικού πολέμου που οι κυρίαρχες τάξεις και κράτος έχουν εξαπολύσει διεθνώς. Άλλωστε στα πλαίσια του τρομακτικού ανταγωνισμού που δέχεται η Ε.Ε. από τις οικονομίες των Ε.Π.Α. και των χωρών της Άπω Ανατολής έχει υπονομευθεί η Νομισματική Ενοποίηση και οι οικονομικοί στόχοι της συνθήκης του Μάαστριχτ. Η ευρωπαϊκή οικονομία για να μην γονατίσει πλήρως έπρεπε να περάσει στην αντεπίθεση. Αυτό σημαίνει απλούστατα ότι οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. θα συνεχίσουν με ακόμη πιο εντατικούς ρυθμούς τα προγράμματα λιτότητας, τις δραστηριότητες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, τη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων και φυσικά την πολιτική της διόγκωσης της ανεργίας. Η τελευταία μάλιστα, τώρα που το προνομιακό κράτος αποδιαιρθρώνεται εκ των βάθρων του, εξυπηρετεί τέλεια την αδιάτακτη όρεξη των αφεντικών για περισσότερα κέρδη. Γιατί με την ύπαρξη ενός μεγάλου αριθμού ανέργων καταφέρνουν να εκπληρώσουν δύο λειτουργικά δομικούς στόχους α) αποκατάσταση των αξιών της εργασίας, της παραγωγικότητας, του "αν δεν δουλέψεις δεν θα φας" και β) καθυστάτηξη της εργατικής τάξης μέσω ενός "έφεδρου βιομηχανικού στρατού" και της αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων.

Έτσι λοιπόν, αν υπολογίσουμε ότι θα απαιτηθούν 10.000.000 θέσεις εργασίας στα επόμενα 5 χρόνια για να μειωθεί η ανεργία από το σημερινό 10,8% στο 7% και ότι ο ρυθμός της οικονομικής ανάπτυξης που απαιτείται για την ουσιαστική μείωση της πρέπει να είναι της τάξης του 5% ετησίως, τότε εύλογα προκύπτει το συμπέρασμα ότι η ανεργία θα αυξηθεί κατακόρυφα εφόσον στις εξοντωτικές συνθήκες του αχαλίνωτου ανταγωνισμού η ετήσια ανάπτυξη σε ευρωπαϊκό επίπεδο της παραγωγής είναι κατά μέσο όρο της πα-

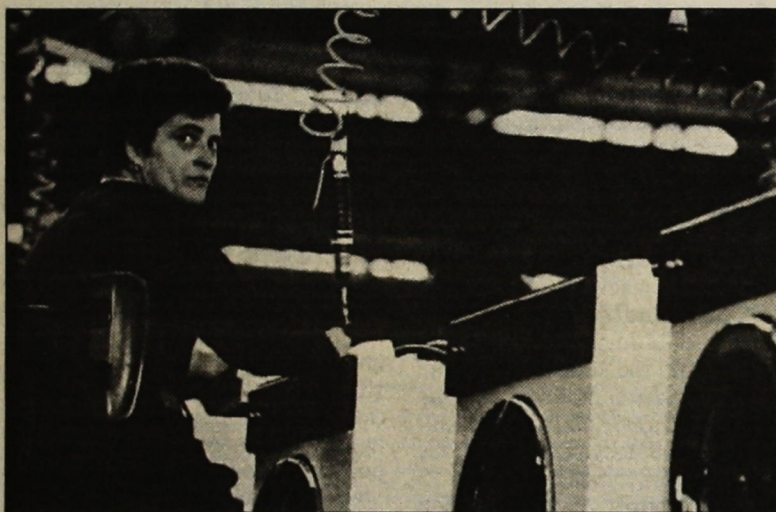
ραγωγής είναι περίπου 1,5 - 2%. Για να υπερβασθεί αυτό το όριο το κεφάλαιο είναι από τα πράγματα αναγκασμένο να τσακίσει τους μόνους ανυπεράσπιστους και τα ουσιαστικά θύματα αυτής της υπέρβασης: τους εργάτες. Γι' αυτό οι προγραμματικές θέσεις της κυβέρνησης στο τραπέζι του κοινωνικού διαλόγου κάνουν λόγο για κατάργηση του θωρου για εγκαθίδρυση της μερικής απασχόλησης, για περικοπές συντάξεων και ατομικοποίηση των εργατών.

Βέβαια δεν έχει περάσει πολύς καιρός από την συνδιάσκεψη της Ε.Ε. στο Τορίνο, όπου τα ευρωπαϊκά κράτη μπορεί να μην συμφώνησαν σε συγκεκριμένα μέτρα για την ανεργία, αλλά πάντως συμφώνησαν στην ουσία της υπόθεσης: ρευστότητα και ελαστικοποίηση της εργασίας, έλεγχος δημοσίων δαπανών, μείωση των ελλειμμάτων. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν διαδοχικά τόσο οι "μικροί δράκοντες" της Άπω Ανατολής (και όλοι γνωρίζουμε σε τι ανελεύθερα αυταρχικά και τρομοκρατικά καθεστάτα επιδιώχθηκε το περίφημο οικονομικό τους θαύμα) όσο και προσφάτως η ΕΠ.Α. που τελευταία μπαίνουν με ιδιαίτερες αξιώσεις στον στίβο του διεθνούς ανταγωνισμού. Ο Κλίντον ακολουθώντας τους προκατόχους του, Μπους και Ρήγκαν, εφάρμοσε μια άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική και κατόρθωσε να μειώσει τη ανεργία στο 5,5%. Οι θέσεις εργασίας πολλαπλασιάστηκαν με την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας: την απελευθέρωση του ορίου των απολύσεων, την κατάργηση της εργασιακής μονιμότητας και τη

γενικευμένης εφαρμογή της μερικής απασχόλησης (μήπως μας θυμίζουν τίποτα αυτά;). Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ότι για κάθε καινούργια θέση εργασίας κατακερματίζονταν άλλες δύο τρεις με την μείωση του ωραρίου και του μισθού ανά εργαζόμενο. Επιπροσθέτως, ο ένας στους 10 αμερικανούς δουλεύει με μερική απασχόληση, ενώ το 20% των μισθωτών απασχολείται με πλήρες ωράριο και παίρνει μισθό κατώτερο από όριο φτώχειας.

Το φαινόμενο λοιπόν της ανεργίας είναι αδύνατο να επιλυθεί από το σημερινό σύστημα εκμετάλλευσης και ταξικής κυριαρχίας γιατί είναι άρρηκτα δεμένο με αυτό. Οι κορώνες που εκτοξεύουν οι επιτελάρχες της κυβερνητικής πολιτικής για τις προσπάθειες που καταβάλλονται προς την εξάλειψη της είναι το λιγότερο γελοίες με τον μανδύα όμως της συναίνεσης και του εθνικού χρέους καθίστανται ιδιαίτερα επικίνδυνες. Μονάχα η διαρκής ρήξη με το σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς και ο καθημερινός αγώνας ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία θα προσφέρουν στα καταπιεσμένα στρώματα την διέξοδο από τον εφιάλητη της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Μονάχα η συγκρότηση ενός πλατιού μετώπου κοινωνικής ανατροπής ως μαζικής έκφρασης αγωνιζόμενων ανθρώπων με στόχους συνολικά απελευθερωτικούς θα απελευθερώσει την κοινωνία από τα ασφυκτικά δεσμά του κράτους και των δυνάμεων που καθημερινά την ελέγχουν και την πόδοπατούν. Αυτό είναι άλλωστε και το στοίχημα των καιρών.

B. A.

αυξανόμενη αναλογία του πληθυσμού απασχολείται στη βιομηχανική παραγωγή, που είναι ευάλωτη στις διακυμάνσεις της διεθνούς οικονομίας, με αποτέλεσμα το κομμάτι αυτό να βρίσκεται σε διαρκή κίνδυνο να βρεθεί ξαφνικά χωρίς εργασία. Μάλιστα, καθώς ο ρυθμός της οικονομικής ανάπτυξης επιταχύνεται, οι εργαζόμενοι γίνονται πιο ευάλωτοι και η απασχόληση ολοένα και πιο επισφαλής.

150 χρόνια πέρασαν από τα συμπεράσματα στα οποία κατάληξε ο de Tocqueville, και τίποτα δεν έχει αλλάξει. Πολύ περισσότερο, το φαινόμενο της ανεργίας στα τέλη του εικοστού αιώνα αναδεικνύεται σε ένα από τα σημαντικότερα και κρισιμότερα της εποχής μας. Δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο τον πλανήτη αντιμετωπίζουν τη μάλιστα της ανεργίας και ταλανίζονται καθημερινά από τα δεινά της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας: υπερεκμετάλλευση, περιθωριοποίηση, ανέχεια και πείνα.

Στις σημερινές συνθήκες διεθνοποίησης της οικονομίας όπου

πρέπει να προστεθούν άλλα 5.000.000 που σταμάτησαν να ψάχνουν για δουλειά και 20.000.000 που δουλεύουν υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης. Ακουγεται εξωφρενικό, αλλά κράτη που έχουν το 28% της παγκόσμιας παραγωγής, που ελέγχουν πάνω από το 50% των διεθνών εξαγωγών, που συγκεντρώνουν το 40% περίπου του συνόλου των επενδύσεων, να μην μπορούν να εγγυηθούν την απασχόληση των ίδιων τους των υπηκόων.

Μαζί με το ύψος βέβαια της ανεργίας, θα πρέπει να σημειώσουμε και την αύξηση του χρόνου ανεργίας. Έτσι, το 45,9% των ανέργων βρίσκονται χωρίς δουλειά για περισσότερο από ένα χρόνο και το 30% από αυτούς δεν έχουν εργασθεί ποτέ. Τα θύματα της ανεργίας είναι κυρίως οι νέοι και οι γυναίκες. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα τα ποσοστά σε αυτές τις δύο κατηγορίες είναι ιδιαίτερα υψηλά. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Ο.Α.Ε.Δ. το 41% των ανέργων είναι νέοι κάτω από τα 25, οι γυναίκες φθάνουν το τρομακτικό νούμερο του 58%

Εκδήλωση - συζήτηση με θέμα "Οι εξελίξεις στο χώρο του βιβλίου και των εκδόσεων. Ο ρόλος του βιβλιοπώλη", την Δευτέρα 26 Μάη, 7.30μμ, στην αίθουσα Λόγου και Τέχνης (στοά Βιβλίου - Πεσματζόγλου). Η εκδήλωση διοργανώνεται από τον Σύνλογο Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Γραφικών Τεχνών.

Εκδηλώσεις στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Κέντρο "Ναυτίλος" (Πατρ. Ιωακείμ 13, Θεσσαλονίκη)

- Την Πέμπτη 22 Μάη θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση - συζήτηση με θέμα "Κλωνοποίηση - πρόοδος ή γενετική Χιροσίμα;". Θα συμμετάσχει ο καθηγητής Ιατρικής Τάσος Κουράκης. Στις 8.30.
- Την Παρασκευή 8 Μάη πραγματοποιήθηκε εκδήλωση για τα γεγονότα του Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη, με συμμετοχή του αγωνιστή Γιάννη Ταμτάκου, που είχε συλληφθεί και δικαστεί για την συμμετοχή του στα γεγονότα.

Τριήμερο εκδηλώσεων της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας στη Θεσσαλονίκη

- Παρασκευή 23 Μάη, 9.00 μμ, βιντεοπροβολή με την ταινία "Φρούδες και σοκολάτα", ακολουθεί ρεμπέτικη βραδιά.
 - Σάββατο 24 Μάη, 9.00 μμ, βιντεοπροβολή με την ταινία "Συνήθειες Υποπτοι" - ακολουθεί πάρτυ.
 - Κυριακή 25 Μάη, 7.00μμ, συζήτηση για τη Διηπειρωτική - 9.00μμ, βιντεοπροβολή με την ταινία "The Mission".
- Οι εκδηλώσεις θα γίνουν στην αυλή της Βίλα Βαρβάρα (Κρίσπου 7) σε μεγάλη οθόνη, και στα πλαίσια της διοργάνωσης της Διηπειρωτικής και στήριξης του αγώνα των ζαπατίστας.

Συναυλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας στην Αθήνα

Το Σάββατο 24 Μάη διοργανώνεται συναυλία, στο προαύλιο της Σχολής Καλών Τεχνών (Πειραιώς 256) από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας με σκοπό την οικονομική ενίσχυση της Διηπειρωτικής και του αγώνα των Ζαπατίστας. Συμμετέχουν (αφιλοκερδώς, φυσικά) τα συγκροτήματα: Skeleton, Σάυρα των Βασιλικών Δρόμων, Εκτός Ελέγχου, Make Believe, Nonmandol, Deus ex Machina, Terminal Curve.

Η οδύσσεια του Όσσι συνεχίζεται

Στις 20 Μάη θα διεξαχθεί, στην Άγκυρα, η δίκη εναντίον 7 μελών της Ένωσης Ανθρώπων Δικαιωμάτων (I.H.D.) και 5 μελών του Αντιπολεμικού Συνδέσμου Σμύρνης (I.S.K.D.), συμπεριλαμβανομένου και του Οσμάν Μουράτ Ούλκε που φυλακισμένος εδώ και τρεις μήνες αντιμετωπίζει την τρίτη του δίκη. Οι νέες κατηγορίες συνδυασμένες μπορούν να επισύρουν φυλάκιση μέχρι και 16 χρόνων (!) και βασίζονται, όπως πάντα, στην παραβίαση του Άρθρου 155 -και του συμπληρωματικού του 58- του Τούρκικου Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα. Πιο συγκεκριμένα αντιμετωπίζουν την κατηγορία "υπονόμευσης της εθνικής κυριαρχίας και διασποράς διχόνοιας στο στράτευμα", εξαιτίας μιας έκδοσης της I.H.D. που φιλοξενούσε κείμενο του I.S.K.D.

Οι θέσεις του Αντιπολεμικού Συνδέσμου Σμύρνης είναι συγκεκριμένες: άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση του Οσμάν και αναγνώριση του δικαιώματος της άρνησης στράτευσης χωρίς την επιβολή κανενός άλλου είδους υποχρεωτικής υπηρεσίας.

Είναι γεγονός ότι ο Οσμάν έχει βρεθεί μπλεγμένος σε μια σειρά από δίκες, όντας ήδη ανυπότακτος για το χρονικό διάστημα από το 1992 έως το 1995 (βλ. και ΑΛΦΑ 19/7/1997). Η εκτίμηση όμως του ίδιου και του I.S.K.D. είναι ότι αυτοί έχουν παγιώσει τις τουρκικές στρατιωτικές αρχές: από άποψης αντιμilitarιστικής τακτικής οι επαφές που ήδη έχουν κάνει με συ-

ντρόφους από άλλες χώρες ήδη έχουν αρχίσει να αποδίδουν σημαντική πίεση στην τουρκική κυβέρνηση από το εξωτερικό. Οι τουρκικές αρχές φυσικά και θα προτιμούσαν να αποφύγουν αυτήν την αναμέτρηση, όπως έχουν κάνει ως τώρα και με άλλους αρνητές, όμως ο Οσμάν και οι σύντροφοί του από τον I.S.K.D. φαίνονται αποφασισμένοι να προκαλέσουν τη στρατιωτική μηχανή. Με ξεκάθαρες θέσεις και συγκεκριμένη τακτική έχουν καταφέρει να γίνουν ιδιαίτερα ενοχλητικοί σε ένα καθεστώς που ούτε κατά το φαινέσθαι δεν χαρακτηρίζεται από "κοινωνικές ευαισθησίες".

Είναι σίγουρα άξιο ερωτήματος για το πώς εδώ, στη χώρα μας δεν αναπτύχθηκε καμιά ουσιαστική διαμαρτυρία και αλληλεγγύη στο φυλακισμένο σύντροφο Όσσι. (Έστω και με κάποιες συμβολικές κινήσεις -καμιά συναυλία, άντε και καμιά αφίσα-, κινήσεις βέβαια που καταρχήν θα μας έδιναν το άλλοθι ότι να, και μεις κάτι κάναμε). Ερώτημα που θα θέτονταν από αφέλεια ή από άγνοια, βέβαια, αν υπερσκέλιζε το ζήτημα της ανυπαρξίας του αντιμilitarιστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Ούτε φυσικά δονκιχωτικά ή/και εκβιαστικά θέτεται το ζήτημα αυτό. Απλά είναι λυπηρή η απουσία στοιχειωδών αντανakλαστικών διεθνοιστικής αλληλεγγύης και οργής, όπως συνέβη τελευταία και με τη δολοφονία των τουπάκ αμάρου στο Περού.

Όμως γι' όλους αυτούς και αυτές που έζησαν με αγωνία τις φυλακίσεις του Μαζίωτη, του Ναθαναήλ, του Καρανίκα (για να αναφερθούμε στις φυλακίσεις των αρνητών της παρούσας δεκαετίας

μόνον...), που δραστηριοποιήθηκαν στεκόμενοι αλληλέγγυοι στην ξεκάθαρη στάση ζωής που επέλεξαν οι παραπάνω σύντροφοι σίγουρα μένει μια στυφή γεύση από ένα ακόμη μισό που έζησαν...

Ογδόντα περίπου αντιρρησίες συνειδησης στην Ελλάδα φαίνεται να μην ταραζονται ιδιαίτερα από

πολλά πράγματα: ούτε από το νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα -γεγονός βέβαια που αφορά έναν πολύ ευρύτερο κόσμο-, ούτε από το προ των πυλών νομοσχέδιο "κατοχύρωσης της εναλλακτικής θητείας" -σίγουρα μάλιστα θα βρεθούν κάποιοι από τους αντιρρησίες που θα κάνουν χρήση των

"ευεργετικών διατάξεών του", ούτε πολύ περισσότερο από την οδύσσεια του Οσμάν Μουράτ Ούλκε μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από εμάς.

(Αλλωστε το πορτοκάλι συνεχίζουμε να το αντιλαμβάνομαστε ως στρογγυλό και πορτοκαλί...).

Κ.Τ.

Εδώ και πάνω από 15 χρόνια, αντιμilitarιστές απ' όλην τον κόσμο επέβησαν τη 15η Μάη ως διεθνή ημέρα δράσης για τους Αντιρρησίες Συνειδησης, με εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στην κατάταξη και για τη διεθνοιστική αλληλεγγύη στους απανταχού διωκόμενους αρνητές στράτευσης. Φέτος, η 15η Μάη του '97, εορτάζεται στην Τουρκία. Έτσι, δεκάδες εκδηλώσεις προγραμματίστηκαν σε όλην τον κόσμο γι' αυτήν την ημέρα με αφορμή, μάλιστα, τη συνεχιζόμενη φυλάκιση και τις κυλιόμενες δίκες που αντιμετωπίζει ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε (Όσσι).

Τουρκία

15 Μάη: Συνέντευξη τύπου στη Σμύρνη, στην Κωνσταντινούπολη και στην Άγκυρα. Ειδικότερα, ο Αντιπολεμικός Σύνδεσμος Σμύρνης (I.S.K.D.) στον οποίο έχει απαγορευτεί η διοργάνωση διαδηλώσεων θα οργανώσει ανοικτή συνέντευξη τύπου μπροστά από το κεντρικό ταχυδρομείο της πόλης καθώς και αποστολή γραμμάτων και καρτών αλληλεγγύης στον Οσμάν και τηλεγραφήμάτων διαμαρτυρίας στο κοινοβούλιο της χώρας.

17 Μάη: Σεμινάριο για την πολιτική ανυπακοή και την άρνηση στράτευσης από το Ίδρυμα Κοινωνικών Ερευνών.

19 Μάη: Ομαδική επίσκεψη στον Όσσι στις Στρατιωτικές Φυλακές του Εσκή Σεχίρ.

Ισπανία

14 Μάη: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από την τούρκικη πρεσβεία στη Μαδρίτη.

Ιταλία

15 Μάη: Συνέντευξη τύπου στη Ρώμη από το Σύνδεσμο Αντιρρησιών Συνειδησης (I.O.C.) και το ιταλικό τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας.

Δανία

15 Μάη: Διαδήλωση διαμαρτυρίας στην Κοπεγχάγη και αποστολή γραμμάτων διαμαρτυρίας στην τούρκικη πρεσβεία και στο δανό υπουργό Εξωτερικών -που προεδρεύει στην Ε.Ε.- για άσκηση πίεσης στις τουρκικές αρχές.

Γερμανία

10 Μάη: Ανονεμήθηκε το βραβείο Ειρήνης της Βαυαρίας στον I.S.K.D.

15 Μάη: Διαδήλωση έξω από το τουρκικό γενικό προξενείο του Βερολίνου. Διανομή 70.000 καρτών διαμαρτυρίας, με σύνθημα "Λευτεριά στον Οσμάν", και παραλήπτη τις τουρκικές αρχές. Μαζική έκδοση αφίσας με σύνθημα "Αντιρρησίες Συνειδησης (που προέρχονται από) πάνω από 40 πολέμους, απαιτούν (πολιτικό) άσυλο". Στο Αμβούργο, εκδήλωση ενημέρωσης από κούρδους και τούρκους αντιρρησίες.

Πορτογαλία

15 Μάη: Διαδήλωση στη Λισαβόνα από το Σύνδεσμο Αντιρρησιών Συνειδησης και το τοπικό τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας.

Βέλγιο

15 Μάη: Παραστάσεις διαμαρτυρίας στις Βρυξέλες από το Forum voor Vredesaktie (!).

Αυστρία

16-17 Μάη: Διεθνές σεμινάριο για τους αντιρρησίες συνειδησης και τους ηπιστάκτες στο Λιντς από το Ευρωπαϊκό Γραφείο Αντιρρησιών Συνειδησης.

Σερβία

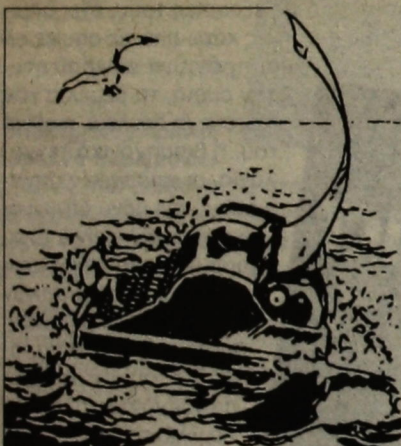
15 Μάη: Διαδήλωση από τις Γυναίκες στα Μαύρα, στην τούρκικη πρεσβεία του Βελιγραδίου.

Η.Π.Α.

16-17 Μάη: Εκδηλώσεις για το δικαίωμα στην άρνηση στράτευσης και για την αλληλεγγύη στα κινήματα αντιρρησιών συνειδησης.

Τσαντ

15 Μάη: Διαδήλωση από την οργάνωση Τσαντ Χωρίς Βία, στο τουρκικό προξενείο της Τζαμένα.

Ευτυχώς που ξέχασα να μεγαλώσω!

Πάνε δύο χρόνια τώρα που ξεκίνησε μια δυναμική προσπάθεια για πρώτη ίσως και τελευταία φορά (ο χρόνος θα δείξει) έκδοσης Αναρχικής εφημερίδας, με ευ-

ρύτερη κοινωνική αποδοχή.

Η εποχή που διανύουμε, είναι σίγουρα η δυσκολότερη της ιστορίας, οι καταστάσεις πιέζουν... τα περιθώρια στενεύουν... έχει έρθει η στιγμή για σημαντικές αποφάσεις τόσο προσωπικές όσο και κοινοτικές.

Δυστυχώς πριν καλά-καλά περπατήσει η νέα αυτή προσπάθεια της Αλφα οδηγείται σε αναστολή η έκδοσή της, αργά ή γρήγορα. Απίτια; Εμείς οι ίδιοι, και όχι η βολεμένη κοινωνία, που πάντα κατηγορούμε.

Εμείς οι ίδιοι που όλα τα γνωρίζουμε, εμείς οι ίδιοι σκοτώνουμε ό,τι ξεπερνά τον εγωισμό μας. Αν κάνετε μια ειλικρινή - προσωπική αυτοκριτική... θα κλάψετε με τα χάλια μας!!

Κατά την άποψή μας, η Αλφα αποτελεί το μοναδικό "διαφορετικό" πανελλήνιο μέσο πληροφόρησης "του χώρου", και όχι μόνο. Όταν μιλάμε για διαφορετικότητα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι... ίσχυε και δυστυχώς ισχύει η αντίληψη ότι εμείς οι σύντροφοι τα ξέρουμε όλα -εμείς οι αναρχικοί θα δώσουμε τις εντολές και θα δείξουμε τους δρόμους για την κοινωνική επανάσταση, και φυσικά κάθε Αναρχική (χα!) ομάδα έχει τους δικούς της ηγέτες, τις δικές της απόψεις... Προτείνουμε επανάσταση χωρίς ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ να έχουμε κάνει την προσωπική μας επανάσταση, στις σχέσεις μας, στην οικογένειά μας, στη δουλειά μας, στον ίδιο μας τον εαυτό... σε κάθε επίπεδο της ζωής μας... καλώς ή κακώς έχουμε γεννηθεί σε έναν άρρωστο κόσμο... Ας διώξουμε πρώτα από τον εαυτό μας την "αρρώστια". Τόσα χρόνια λοιπόν στο ίδιο οπισθοδρομικό στάδιο ΟΛΟΙ ΜΑΣ!! Κατακερματι-

σμός όχι μόνο στο χώρο αλλά και στο μυαλό μας, βία ενάντια σε όλους και σε όλα. Πιστεύουμε ότι για όλα φταίνε οι άλλοι και όχι εμείς!!! Μπράβο! Έτσι λοιπόν απομονωθήκαμε (ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95), απομονώθηκαν οι ΤΥΡΑC ΑΜΑΡΥ από τον απλό (βολεμένο) κόσμο. Τι φταίει;

Η νέα λοιπόν διαφορετική αντίληψη της Αλφα πέρα από την πανελλήνια επαφή είναι Ο ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ απόψεων. Η Αλφα δεν είναι ηγέτης είναι ένα όπλο στα χέρια όλων εμάς... "βολεμένων" ή "μη βολεμένων" για να συνεργαστούμε... για να μπορέσουμε να διατηρήσουμε κάποιες αιώνιες αξίες - ιδανικά και να μεταδώσουμε στις άλλες γενιές. Αυτό ίσως αρκεί! Ας μην τρέφουμε αυταπάτες, ας δούμε καθαρά γύρω μας. Ας διώξουμε τον εγωισμό μας, ας γίνουμε σύντροφοι αληθινά για να βάλουμε ένα λιθαράκι για ένα καινούργιο κόσμο. Οι αλλαγές, οι πραγματικές κοινωνικές αλλαγές γίνονται αργά... ας κάνουμε ένα πρώτο βήμα!

Είμαστε μια ομάδα παιδιών (μικρών - μεγάλων) από την Πάρο. Ζούμε σε ένα ήρεμο(;) περιβάλλον. Ίσως βλέπουμε πιο καλά από το άγχος που δημιουργούν οι τιμεντοπόλεις - κλουβιά. Η Αλφα αποτελεί για εμάς -δυστυχώς- το μόνο μέσο πραγματικής πληροφόρησης. Αποτελεί δυστυχώς μια κουκίδα στην πληροφόρηση που δεχόμαστε συνεχώς από εφημερίδες - κανάλια. Όμως πιστεύουμε ότι κάτι αληθινά καλό σκεφτόμαστε.

Προτείνουμε φίλοι, "απαιτούμε" (στο μέτρο του δυνατού) οικονομική ενίσχυση της Αλφα... ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ πρέπει να ζήσει αυτή η προσπάθεια!! ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ να διατηρήσουμε τις ιδέες μας, για να ανταλλάσουμε

απόψεις μεταξύ μας, για να συμπαραστεκόμαστε, πραγματικά σε όλους αυτούς που δίνουν μόνοι τους!!! Δυστυχώς, τον αγώνα της ζωής τους, για να μεταδώσουμε στα παιδιά μας κάτι που αξίζει μέσα από αυτήν τη λαίλαπα του συστήματος που και καλά καθετί... που καίει τις ψυχές μας... Οικονομική ενίσχυση λοιπόν... και όποιος έχει "κότσια" πραγματικά ας βοηθήσει και πρακτικά ο ίδιος ή εμείς... τα παιδιά στην προσπάθεια που ξεκινούν...

Σίγουρα σας κουράσαμε... ελάχι στους πείσαμε. Ξέρουμε άλλωστε τι γίνεται... Μαζεύομαστε... συζητάμε, και στο τέλος ο καθένας συμφωνεί με την άποψή του... όπως και εμείς που σας ταλαιπωρούμε τόση ώρα!! Σκεφτείτε... αποφασίστε.

Υ.Γ.1: Δεν έχουμε καμιά σχέση με τους φίλους από την εφημερίδα, απλά καταλαβαίνουμε την αγωνία τους.

Υ.Γ.2: Είμαστε αληθινά απογοητευμένοι από τη δολοφονία (σωματική - πνευματική) των ΤυράC Αμαρυ.

Υ.Γ.3: Απόψε Σάββατο βράδυ Ξέρετε... Μπαρ... καμάκι... μεθύσι... πιστό (γενικώς)... δεν γαμιέται η επανάσταση!! Αύριο πάλι!!!

ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Easy Living
Πάρος
5/5/97

Παίρνοντας αφορμή από το άρθρο του Κ.Φ., "Συνέχιση προφυλάκισης", αριθμός φύλλου 92, έχω να παρατηρήσω τα εξής:

1) Στην (δ) παράγραφο του κει-

μένου, ο αρθρογράφος αναφέρει: "Αν και ο πόλεμος ανακοινώσεων του καλοκαιριού συντάραξε τον αναρχικό χώρο, για τις δικαστικές αρχές φαίνεται ότι δεν έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο". Αν εννοεί ότι δεν έδωσαν σημασία, ας γνωρίζει ότι ρουφήχτηκαν από τους δικαστές που αναλαμβάνουν τέτοιου είδους υποθέσεις. Αν κυριολεκτεί, ας εξηγηθεί για τον ρόλο που θα μπορούσαν να έπαιζαν.

Ας γνωρίζει ότι, αν κάτι συντάραξε τον αναρχικό χώρο ήταν το γεγονός ΑΥΤΟ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟ και οι ανακωκώσεις ήταν προϊόν της ταραχής που αυτό προκάλεσε. Το όλο θέμα "παίχτηκε" από τους δημοσιογράφους για να δυσφημιστεί, στα μάτια της κοινωνίας, ο αναρχικός χώρος. Και ότι, το γεγονός αυτό ήταν το κρισμότερο αλλά όχι το μοναδικό που ώθησε τα τμήματα της κοινωνίας που ως τότε ήταν δίπλα και θετικά πρός τους αναρχικούς, να πάψουν να είναι.

2) Στην (γ) παράγραφο, ισχυρίζεται ότι η δολοφονία του αείμνηστου προκαλεί ενοχές σ' αυτούς που την διέπραξαν !!! Αυτή η άποψη είναι αφελής και γελοία!

Τέλος, στον επίλογο αναφέρει ότι, "...ο Δρυμλής μάλλον θα πληρώνει για καιρό ακόμη τα διαμαρτυρημένα γραμμάτια άλλων". "Άλλων"! Ποιων "άλλων"; Γιατί δεν μας τους φανερώνει ο Κ.Φ., παρά μας αφήνει σε εγκληματική άγνοια; Επίσης, όλοι μας γνωρίζουμε ότι τα "διαμαρτυρημένα γραμμάτια" εξοφλούνται μόνο στις τράπεζες.

Αν χρειαστεί θα επανέλθω!

Από την καρδιά της Θεσσαλικής Γης, Δ.Α.,

(εκ μέρους Χ.Γ., Κ.Μ., Α.Χ., Α.Γ., Π.Α., Ν.Μ., Δ.Ν., Δ.Κ., Ν.Α., Γ.Φ., Χ.Ο.)

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 94

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfana@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Όταν ο "χώρος" της είπε πως η ιδεολογία θα της "έστρωνε" το κεφάλι, θα την έκανε να δει τα πράγματα καλύτερα και να αισθάνεται όμορφα με τον εαυτό της, δεν της είπε που θα την οδηγούσε...

...ότι σιγά-σιγά θα βλέπει τα πράγματα από μια όλο και πιο κλειστή, στενόμυαλη προοπτική, ότι σταδιακά άλλοι θα σκέφτονται γι' αυτήν, ότι η ιδεολογία θα γίνει η πιο κυρίαρχη όψη της ζωής της...

...ότι θα αρχίσει να προσδιορίζεται όχι σαν άνθρωπος, αλλά από τις ιδεολογικές της πεποιθήσεις, ότι θα χάσει το χιούμορ της, όπως και τους μη-ιδεολόγους φίλους και φίλες της...

...ότι στο τέλος θα χάσει και τον εαυτό της, παγιδευμένη στον σφηρημένο ιστό της ιδεολογίας, σε μια ωχρή σκιά των δυνατοτήτων της, έχοντας απλά αντικαταστήσει μια μορφή αλλοτρίωσης με μια άλλη.

BLACK OPIUM
GUY DEBORD
40c

BLACK OPIUM
40c

BLACK OPIUM
40c

BLACK OPIUM
40c

Εντάξει, πιστεύω σε μια ιδεολογία.

Δεν είναι το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή μου.

Όμως έχω έναν προορισμό. Ξεχωρίζω από τους υπόλοιπους.

Αισθάνομαι όμορφα. Πήρα την καθημερινή μου δόση αλλο-

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ
ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΟ
Αλφα

DO IT YOURSELF
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ
ΚΑΜΜΙΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

NO FUTURE
ΝΕΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Δεν υπάρχει καμιά αναγκαιότητα να παρουσιαστούν νέοι ορισμοί του αναρχισμού -θα ήταν εξάλλου δύσκολο να βελτιωθούν αυτοί που από καιρό έχουν επινοηθεί από διάφορους από χρόνια νεκρούς διαπρεπείς αναρχικούς. Ούτε χρειάζεται να επιμεινουμε στο ζήτημα των διαφορών αναρχισμών -αναρχοκομμουνισμός, ατομικισμός κλπ. Υπάρχει ικανοποιητικός αριθμός σχετικών εγχειριδίων. Θα ήταν πολύ πιο σημαντικό να εξετάσουμε το λόγο για τον οποίο στην εποχή μας δεν βρισκόμαστε πιο κοντά στην αναρχία από ότι ήταν στον καιρό τους ο Godwin, ο Proudhon, ο Kropotkin ή η Goldman. Υπάρχουν βέβαια πολλοί λόγοι, αυτοί όμως που πρέπει κύρια να εξεταστούν είναι όσοι γεννιούνται από τους ίδιους τους αναρχικούς, στο βαθμό που αυτά ακριβώς είναι τα εμπόδια που -τουλάχιστον θα έπρεπε- μπορούμε να υπερβούμε.

Η υπό εξέταση κρίση μου, μετά από χρόνια συνεχούς και συχνά σπαραχτικής δραστηριότητας στο χώρο των αναρχικών, είναι ότι οι αναρχικοί είναι ένας κύριος λόγος -υποθέτω ένας επαρκής λόγος- για τον οποίο η αναρχία παραμένει ένα όνομα χωρίς προοπτική υλοποίησης. Οι περισσότεροι οπαδοί του αναρχισμού είναι στην πράξη ανίκανοι να ζήσουν με ένα αυτόνομο και συνεργατικό τρόπο. Πολλοί από αυτούς δεν ιδιαίτερα ευφυείς. Τείνουν να ακολουθούν τα στερεότυπα, αποκλείοντας μια ευρύτερη γνώση του κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε. Εκφράζοντας ουσιαστικά μια δειλία, συνενώνονται με παρόμοια άτομα, με τη σωπηρή παραδοχή πως κανείς δεν θα κρίνει τις πράξεις των υπολοίπων με βάση μια πρακτική κριτική, πως κανείς δεν πρόκειται να υπερβεί το μέσο όρο, ούτε με ατομικές ούτε με συλλογικές προσπάθειες, και, πάνω απ' όλα, πως κανείς δεν θα αμφισβητήσει τα δόγματα της αναρχικής ιδεολογίας. Ο χώρος των αναρχικών είναι όχι τόσο μια απειλή για την υπάρχουσα τάξη, αλλά ένας ειδικευμένος τρόπος προσαρμογής σε αυτήν. Είναι ένα life-style, ή εξάρτη-

μα ενός life-style, με τις δικές του αναλογίες ανταμοιβών και θυσιών. Η μιζέρια είναι αναμενόμενη, παραμένει όμως το ερώτημα αν η αποτυχία κάποιων οπαδών της αναρχίας θα υπήρχε ανεξάρτητα από την ιδεολογία. Η ιστορία του αναρχισμού είναι μια ιστορία από ασύγκριτα μαρτύρια και ήττες, και όμως πολλοί αναρχικοί αντιμετωπίζουν τους θυματοποιημένους προγόνους τους με ένα νοσηρό θαυμασμό, που δημιουργεί την ερώτηση μήπως και αυτοί, όπως και πολλοί άλλοι, πιστεύουν ότι ο μόνος καλός αναρχικός είναι ο νεκρός. Η επανάσταση -η ιητημένη επανάσταση- είναι ένδοξη, αλλά ανήκει σε βιβλία και φυλλάδια. Σε πολλές

περιπτώσεις αυτόν τον αιώνα -η Ισπανία του 1936 και ο Μάης του 1968 είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα- ο επαναστατικός ξεσηκωμός βρήκε τους επίσημους, οργανωμένους αναρχικούς σε κατάσταση νωθρότητας, απρόθυμους να κινηθούν ή και χειρότερα. Ο λόγος δεν είναι δύσκολο να εξηγηθεί. Δεν οφείλεται στο ότι αυτοί οι ιδεολόγοι ήταν υποκριτές (μερικοί ήταν). Έχοντας προσαρμοστεί σε μια καθημερινή ρουτίνα αναρχικής αγωνιστικότητας που θεωρούσαν πως θα διαρκούσε για πάντα, αφού δεν μπορούσαν να φανταστούν μια επανάσταση εδώ-και-τώρα, αντέδρασαν αμυντικά όταν τα γεγονότα ξεπέρασαν τις ρητορείες. Με άλλα λόγια, αν θα έπρεπε να διαλέξουν ανάμεσα στην αναρχία και τον αναρχισμό, πολλοί οπαδοί του αναρχισμού θα προτιμούσαν την αναρχική ιδεολογία από μια επικίνδυνη βουτιά στο άγνωστο, στην ακρατική ελευθερία. Στο βαθμό που οι αναρχικοί είναι οι κύριοι αναγνωρισμένοι πολέμιοι του κράτους ως τέτοιου, άνθρωποι αυτού του είδους, άνθρωποι που φοβούνται την ελευθερία, ανα-

δεν αποτελούν απειλή για το κράτος, με τα απροσδιόριστα κείμενά τους που ελάχιστοι διαβάζουν. Ο τρόπος με τον οποίο γενικά δρουν οι αναρχικοί είναι ο καλύτερος υποστηρικτής του επιχειρήματος για το ανέφικτο της αναρχίας. Είναι γεγονός ότι στη Βόρεια Αμερική οι βαρύγδουπες "ομοσπονδίες" των εργατών "οργανωτών" έχουν καταρρεύσει παταγώδως, και αυτό είναι ευχάριστο, όμως ο ανεπίσημος κοινωνικός ιστός των αναρχικών παραμένει ιεραρχικός. Υπάρχει μια αποδοχή αυτού που ο Μπακούιν αποκαλούσε "η αόρατη κυβέρνηση", που στην περίπτωση αυτή πρόκειται για τους εκδότες (στην πράξη αν όχι κατ' όνομα) των μεγαλύτερων και πιο μακρόβιων αναρχικών εντύπων.

Αυτές οι εκδόσεις, παρόλο που επιφανειακά υπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ τους, υιοθετούν παρόμοιες "ο-πατέρας-ξέρει-καλύτερα" στάσεις προς τους αναγνώστες τους, όπως επίσης και μια συμφωνία κυρίων που αποτρέπει μεταξύ τους επιθέσεις του είδους που θα μπορούσε να υπονομεύσει το κοινό τους ενδιαφέρον για ηγεμονία στο χώρο των αναρχικών. Έτσι, υπάρχει το παράδοξο φαινόμενο να είναι πιο εύκολο να ασκήσεις κριτική στο Fifth Estate ή στο Kick It Over μέσα από τις ίδιες τους τις σελίδες, παρά να ασκήσεις κριτική από τις σελίδες τους, για παράδειγμα, στο Processed World. Κάθε οργάνωση έχει περισσότερα κοινά με οποιαδήποτε άλλη οργάνωση παρά με τους ανοργάνωτους. Η αναρχική κριτική προς το κράτος, και αυτό πολλοί αναρχικοί δεν το κατανοούν, είναι τμήμα της κριτικής προς την οργάνωση. Και αυτό, σε κάποιο εστω βαθμό, το αισθάνονται και οι αναρχικές οργανώσεις.

Οι αντι-αναρχικοί μπορούν εύκολα να υποστηρίξουν ότι αν πρέπει να υπάρχει ιεραρχία και εξαναγκασμός, τότε το καλύτερο είναι αυτό να γίνεται δημόσια και αναγνωρισμένα. Αντίθετα με αυτές τις αυθεντίες (τους δεξιούς "ελευθεριακούς" και τους "μινιμαλιστές αναρχικούς"), επιμένω πεισματάρικα στην αντίθεσή μου στο κράτος. Όχι όμως γιατί, όπως συχνά ακούγεται

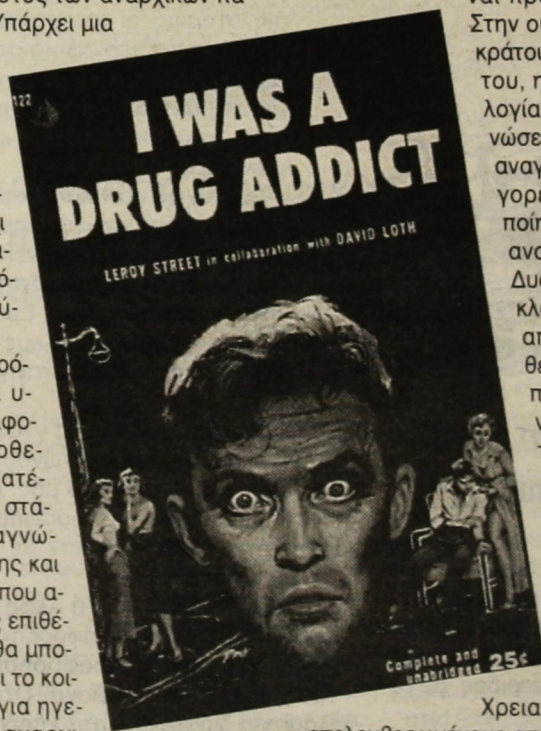
απερίσκεπτα από αναρχικούς "το κράτος δεν είναι απαραίτητο". Ο κόσμος απορρίπτει αυτή την αναρχική διαβεβαίωση ως γελοία, και καλά κάνει. Προφανώς, σε μια βιομηχανική, ταξική κοινωνία σαν αυτή που ζούμε το κράτος είναι απαραίτητο.

Το θέμα είναι ότι το κράτος, απογυμνώνοντας τα άτομα και τις διαπροσωπικές εθελοντικές συνενώσεις από τις εξουσίες τους, έχει δημιουργήσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες είναι πράγματι απαραίτητο. Στην ουσία, τα θεμέλια του κράτους (η δουλειά, η ηθική του, η βιομηχανική τεχνολογία, οι ιεραρχικές οργανώσεις) όχι μόνο δεν είναι αναγκαία αλλά είναι απαγορευτικά για την ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών. Δυστυχώς, πολλά παρακλάδια του αναρχισμού αποδέχονται αυτά τα θεμέλια την ίδια στιγμή που καταφέρνται ενάντια στη λογική τους συνέπεια, το κράτος.

Αν δεν υπήρχαν αναρχικοί, το κράτος θα έπρεπε να τους εφεύρει. Ξέρουμε ότι σε μερικές περιπτώσεις έχει συμβεί και αυτό.

Χρειαζόμαστε αναρχικούς απελευθερωμένους από τον αναρχισμό. Μόνο τότε θα μπορούμε να σπειρούμε με σοβαρότητα την αναρχία.

Του Bob Black μετάφραση: N.N.

Το παραπάνω κείμενο του Bob Black αναδημοσιεύτηκε από το αμερικάνικο περιοδικό "Anarchy", #41. Παρόλο που έχει ως αφηγητή του το βορειοαμερικάνικο αναρχικό χώρο, ο μεταφραστής του έκρινε σκόπιμη τη δημοσίευσή του, στο βαθμό που περιέχει προβληματισμούς που ίσως θα πρέπει να απασχολήσουν τον καθένα/μία. Να διευκρινιστεί πως δεν υπάρχει πλήρης συμφωνία ούτε με τις θέσεις, ούτε με το ύφος του κειμένου, ενώ επίσης ο "αντι-ιδεολογικός" λόγος μπορεί εξίσου εύκολα να γίνεται ιδεολογικός (και "εξυπναδίστικος")...

Μια διάχυτη αίσθηση απώλειας και δυσφορίας μας περιβάλλει, μια πολιτισμική θλίψη που μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση του ατόμου που έχει υποστεί μια προσωπική απώλεια. Ο υπερ-τεχνολογικός ύστερος καπιταλισμός καταστρέφει τον ζωντανό ιστό της ύπαρξης, καθώς εξελίσσεται ακατάπαυστα η μεγαλύτερη παγκόσμια καταστροφή των τελευταίων 50 εκατομμυρίων χρόνων: 50.000 ζωικά και φυτικά είδη εξαφανίζονται κάθε χρόνο (World Wildlife Fund, 1996).

Ο απωθημένος θρήνος παίρνει τη μορφή της μεταμοντέρνας εξάντλησης, με τη φθοροποιοί συνταγή της του αγχώδους και διαρκώς μεταβαλλόμενου σχετικισμού και της προσκόλλησης στην επιφάνεια των φόβων που συνδέονται με το γεγονός της οδυνηρής απώλειας. Η μοιραία κενότητα του παντοδύναμου καταναλωτισμού είναι σηματοδομημένη από έλλειψη ενεργητικότητας, δυσκολία συγκέντρωσης, αισθήματα απάθειας, κοινωνική απομόνωση. Εκείνα ακριβώς τα χαρακτηριστικά που καταγράφονται στη ψυχολογία του θρήνου.

Η απάτη του μεταμοντερνισμού συνίσταται στην άρνησή του της απώλειας, στην άρνησή του του θρήνου. Απογυμνωμένο από ελπίδα ή όραμα για το μέλλον, το κυρίαρχο πνεύμα αποκλείει επίσης, με έντεχνο τρόπο, την κατανόηση αυτών που συμβαίνουν και των αιτιών τους. Υπάρχει μια απαγόρευση της σκέψης πάνω στις αιτίες, που συνοδεύεται από μια εμμονή στο επιφανειακό, το παροδικό, το ανεξήγητο. Οι αντιστοιχίες ανάμεσα στον ατομικό θρήνο και στη σφαίρα του κοινού αισθήματος συντριβής είναι επίσης χαρακτηριστικές. Παραθέτουμε την ακόλουθη φράση του ψυχολογικού Kenneth Doka (1989):

Ο απωθημένος θρήνος μπορεί να περιγραφεί ως αυτός που αισθάνονται άτομα που έχουν υποστεί μια απώλεια η οποία δεν μπορεί να αναγνωριστεί δημόσια, να θρηνηθεί ανοιχτά ή να υποστηριχθεί κοινωνικά.

Ο μηχανισμός της απόρριψης σε ατομικό επίπεδο παρέχει μια αναπόφευκτη μεταφορά για την απόρριψη σε ευρύτερη κλίμακα. Η προσωπική απόρριψη, η τόσο συχνά απόλυτα κατα-

νοητή, εισάγει το ζήτημα της απόρριψης που συνδέεται με μια κρίση που διαδραματίζεται σε όλα τα επίπεδα.

Στο θαυμαστό νέο κόσμο μας εισάγουν φωνές που ως γνώρισμα έχουν την άρνηση της ίδιας της δυνατότητας κατανόησης, της δυνατότητας καθορισμού. Η εποχή του μοντερνισμού τουλάχιστον άφησε χώρο για το άγνωστο. Τώρα οφείλουμε να περιφερόμαστε ακατάπαυστα σε ένα κόσμο από επιφανειακότητες και αναπαραστάσεις που εξασφαλίζουν την απαλειφή του πραγματικού κόσμου και την εξαφάνιση τόσο του προσωπικού όσο και του κοινωνικού. Ο Baudrillard είναι χαρακτηριστικός του "τέλους του τέλους", με την προδιαγε-

γραμμένη "εξαφάνιση του νοήματος". Θα στραφούμε ξανά στο πεδίο της ψυχολογίας για να επισημάνουμε συγκεκριμένες πτυχές. Το 1937, ο Deutsch, εξετάζοντας την έλλειψη έκφρασης του θρήνου που παρατηρείται μετά από ορισμένες απώλειες, την θεώρησε ως μια αμυντική προσπάθεια του εγώ για να προστατευθεί από την κυριαρχία του άχθους.

Το 1945, ο Fenichel παρατήρησε ότι ο θρήνος αρχικά εμφανίζεται σε πολύ μικρές δόσεις. Αν απελευθερώνονταν σε όλη του την δύναμη, το άτομο θα αισθανόταν ολοκληρωτική απόγνωση. Παρόμοια, ο Gritpsroon, το 1964, παρατήρησε ότι:

οι άνθρωποι δεν μπορούν να διακινδυνεύσουν να κυριαρχηθούν απόλυτα από την ανησυχία που πιθανώς θα προκαλούσαν από μια πλήρως συνειδητή και συνεπή κατανόηση της σημερινής κατάστασης του κόσμου και των επιλοκών της για το μέλλον.

Παρόλ' αυτά, και με τις παραπάνω παρατηρήσεις και προφυλάξεις υπ' όψη, είναι προφανές πως οι απώλειες πρέπει να αντιμετωπίζονται. Και πολύ περισσότερο στον τομέα της κοινωνικής ύπαρ-

ξης, όπου σε αντίθεση, για παράδειγμα, με το θάνατο ενός αγαπημένου προσώπου, μια κρίση τεραστίων διαστάσεων μπορεί να οδηγηθεί σε μια αποτελεσματική λύση, στο βαθμό που θα αναγνωρισθεί. Η απώθηση του προβλήματος, που τόσο ξεκάθαρα και επίμονα ασκείται μέσα από το μεταμοντέρνο κατακερματισμό

και επιφανειακότητα, δεν αποτελεί επίλυση του. Σύμφωνα με τον Bollas (1995):

Ό,τι απωθείται παραμένει: κρυμμένες στις οργανωμένες εντάσεις του ασυνείδητου, οι επιθυμίες και οι μνήμες τους αγωνίζονται ακατάπαυστα για να πετύχουν κάποιο είδος ικανοποίησης στο παρόν - οι επιθυμίες αρνούνται την εκμηδένισή τους.

Ο ανεκπλήρωτος θρήνος είναι η παρεμπόδιση και η κατάπιξη των επιθυμιών και συχνά μοιάζει με την κατάθλιψη. Στην πράξη, η κατάθλιψη προκαλείται συχνά από την απώλεια (Klerma, 1981). Τόσο ο θρήνος όσο και η κατάθλιψη μπορεί να έχουν ως ρίζα τους την οργή: ως αναλογιστούμε, για παράδειγμα, τον πολιτισμικό συσχετισμό του μαύρου χρώματος με τον θρήνο και την οργή, όπως στην έκφραση "μαύρη λύσσα".

Παραδοσιακά, ο ανεκπλήρωτος θρήνος θεωρείται πως συμβάλει στην εμφάνιση καρκίνου. Μια σύγχρονη εκδοχή αυτής της άποψης είναι η διατύπωση του Norman Mailer, σύμφωνα με τον οποίο ο καρκίνος είναι η έλλειψη υγείας σε μια διαταραγμένη κοινωνία, που στρέφεται στο εσωτερικό των ατόμων, συνδέοντας τη σφαίρα του δημόσιου με αυτήν του προσωπικού. Μια ακόμα πιθανή διασύνδεση του θρήνου, της κατάθλιψης και της οργής, και συγχρόνως, νομίζω, μια μαρτυρία μαζικής καταπίεσης. Υπάρχουν πλήθος ενδείξεων σχετικά με την εξασθένιση των μηχανισμών άμυνας του οργανισμού: παράλληλα με την αύξηση του ανεκπλήρωτου θρήνου και των επακόλουθων του αυξάνονται και οι τοξίνες. Όταν οι έννοιες και οι επιθυμίες είναι υπερβολικά οδυνηρές, με πολύ λίγες πιθανότητες πραγματοποίησης ώστε να επιδιωχθεί η επίτευξή τους, τα συσσωρευμένα αποτελέσματα απλώς προστίθενται στην καταστροφή που τώρα εξελίσσεται.

Το να εξετέσσουμε το ναρκισσισμό, αυτό το διαρκώς αυξανόμενο γνώρισμα του χαρακτήρα στην εποχή μας, σημαίνει να αντιμετωπίσουμε τη δυστυχία ως ένα σύνολο από ολοένα και περισσότερο στενά συνδεδεμένα ζητήματα. Το 1979, ο Lasch περιέγραψε ως τυπικά χαρακτηριστικά μιας ναρκισσιστικής προσωπικότητας την ανικανότητα για συναισθήματα, την

αυτοπροστατευτική ρηχότητα, την αυξημένη απωθημένη επιθετικότητα και ένα αίσθημα μη-πραγματικού και κενότητας. Επομένως, και ο ναρκισσισμός θα μπορούσε να καταταγεί στην κατηγορία του απωθημένου θρήνου: σε αυτό συνηγορεί μια κραυγή που αναδύεται: υπάρχει κάτι ριζικά λάθος, κάτι στην καρδιά όλου αυτού του πόνου, όσο και αν κατηγοριοποιείται σε διάφορες επίσημα αποδεκτές διαιρέσεις.

Σε μια έρευνα του 1917, το "Θρήνος και Μελαγχολία", ένας προβληματισμένος Freud αναρωτιόταν γιατί "κάθε μία από τις μνήμες και τις ελπίδες" που συνδέονται με την απώλεια του α-

γαπημένου προσώπου "είναι τόσο εξαιρετικά οδυνηρές". Τα δάκρυα κάποιου που θρηνεί, λέγεται πως, στη βάση, είναι δάκρυα για τον ίδιο του τον εαυτό. Ο έντονος πόνος που προκαλεί μια προσωπική απώλεια, δύσκολη και τραγική όπως σίγουρα είναι, μπορεί επίσης να αποτελεί αποτέλεσμα μιας άλλης, ευρύτερης απώλειας.

Ο Walter Benjamin έγραψε τις "Θέσεις για την Ιστορία" λίγους μήνες πριν τον πρόωρο θάνατό του, το 1940, στα σφραγισμένα σύνορα που εμπόδιζαν τη φυγή από τους ναζί. Σπάζοντας τους περιορισμούς του μαρξισμού και της λογοτεχνίας, ο Benjamin κατέκτησε ένα υψηλό σημείο κριτικής σκέψης. Είδε τον άγγελο της ιστορίας διω-

μένο από μια θύελλα από τον παράδεισο. Είδε τον πολιτισμό από την αρχή του ως αυτή τη θύελλα που ερήμωσε την Εδέμ, είδε την πρόοδο ως μια απλή, συνεχή καταστροφή.

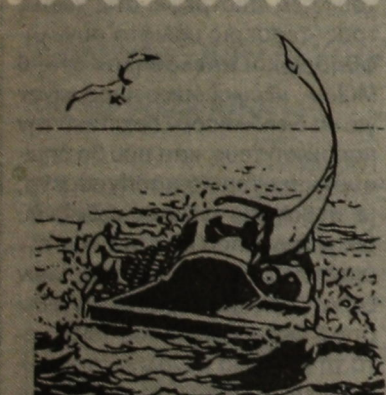
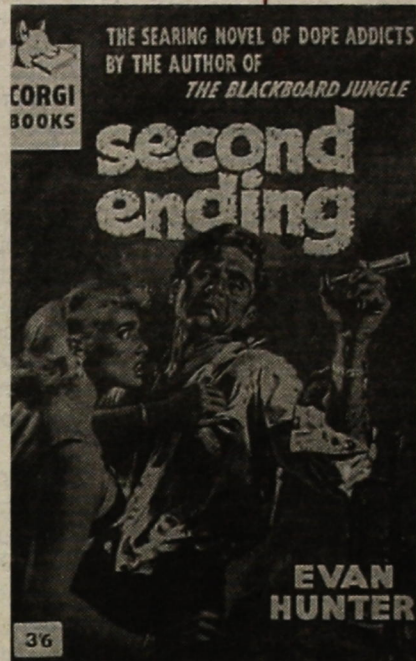
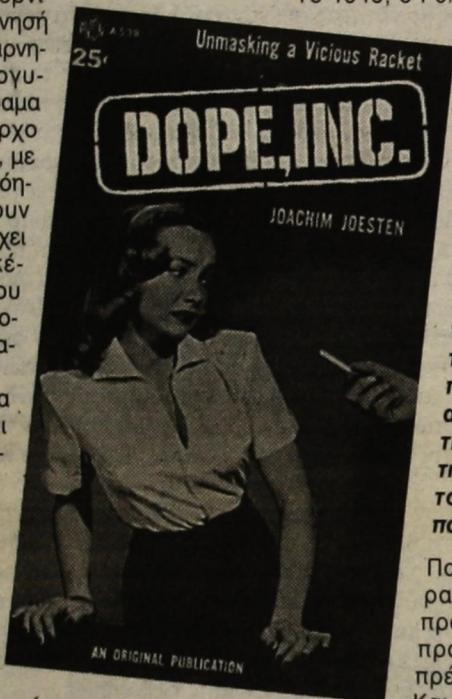
Η αλλοτρίωση και το άγχος ήταν κάποτε γενικές, αν όχι και ολοκληρωτικές, άγνωστα. Σήμερα, οι περιπτώσεις βαρειάς κατάθλιψης στις ανεπτυγμένες χώρες διπλασιάζονται κάθε δέκα χρόνια (Wright, 1995).

Όπως το διατύπωσε πολύ επιτυχημένα ο Peter Homans, το 1984:

Ο θρήνος δεν καταστρέφει το παρελθόν, αποκαθιστά τις σχέσεις μαζί του και με τις κοινωνότητες του παρελθόντος.

Ο γνήσιος θρήνος θέτει τη δυνατότητα να γίνει κατανοητό τί χάθηκε και γιατί, αλλά και τη δυνατότητα να διεκδικήσουμε μια αθώα κατάσταση της ύπαρξης, απ' όπου οι άσκοπες απώλειες θα έχουν εξαφανισθεί.

Του John Zerzan
από το *Green Anarchist*, #45-46
μετάφραση: N.N.

Το σχολείο βλέπει σοβαρά την υγεία

Η σημερινή παιδεία αποτελείται από σχολεία-φυλακές, καθηγητές ειδικούς για την αποβλάκωση των μαθητών, βιβλία άχρηστα και αποσκοπεύει στο ξεζούμισμα της ελευθερίας μας. Η παιδεία λοιπόν αυτή, θέλοντας να αυξήσει τη δύναμη και τον έλεγχό της, εισάγει στα σχολεία τα ποινολόγια, τη βαθμολογία, τα απουσιολόγια και διακλαδίζεται σε ιδιωτική και δημόσια, κάνοντας την ιδιωτική πρότυπο της δημόσιας, δημιουργώντας έτσι τον σχολικό ρατσισμό. Στηρίζεται επίσης και στο γεγονός

ότι στο σχολείο σου επιβάλλονται οι κοινά αποδεχτές γνώμες, αποσκοπώντας στο να χτυπηθεί για μια ακόμη φορά η νεολαία, η οποία είναι η πιο "επικίνδυνη" στο να αντιδράσει και να επαναστατήσει. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι εξυπηρετεί με τον τρόπο της αφάνταστα τα "μεγάλα κεφάλια" που παίζουν εντός και εκτός σκηνής. Τα μέτρα τα οποία παίρνονται κατά καιρούς επιταχύνουν τη μετάλλαξη των ανθρώπων, χωρίς κανείς να σκέφτεται τα καθημερινά θύματα αυτής της παιδείας, τα απλά και ανυπεράσπιστα μυαλά που αυτή βιάζει. Κατά καιρούς υπήρξαν κάποιες κινητοποιήσεις. Οι μεν μαθητές απάντησαν και απαντούν με προκλητικές, καταλήψεις και οδοφράγματα, οι δε καθηγητές με τον γνωστό και μη εξαιρετέο τρόπο, την απεργία. Πρόσφατο παράδειγμα, η απεργία των 10 εβδομάδων που ξεκίνησε λάθος, αν σκεφτούμε τα περιορισμένα αιτήματά τους. Τα πραγματικά προβλήματα δεν χίχτηκαν καθόλου. Για άλλη μια φορά μάς έδειξαν με τη στάση τους την άγνοια και την αδιαφορία που τους κατέχουν. Οι αυτοαποκαλούμενοι συνδικαλιστές και αγωνιστές για άλλη μια φορά έβαλαν στα πόδια μόλις η απεργία

κηρύχτηκε παράνομη και σαν σκυλιά που ακολουθούν πιστά το αφεντικό τους, ακολούθησαν τα χνάρια της ΟΛΜΕ. Η επιστροφή στα σχολεία μας άφησε άφωνους, βλέποντας ορισμένους καθηγητές να συνεχίζουν με κανονική ροή το μάθημα, δίχως καμία αναφορά στο ζήτημα της απεργίας, λες και δεν είχε συμβεί ποτέ. Αλλά και βλέποντας κάποιους άλλους, οι οποίοι είχαν "βγει και στο γυαλί" να "σχιζοφρενιάζονται" και να ωρύνονται σ' εμάς. Ανακάλυψαν επιτέλους το όπλο των MEDIA, έτσι υποστήριζαν εκεί ότι τα προβλήματα που έθιξαν επεκτάθηκαν και στη μορφή της παιδείας. Ήταν όμως οι πρώτοι που αγχώθηκαν και έψαξαν λύση για την κάλυψη της ύλης, αφού πρέπει να τη διδαχθούμε. Η εισβολή των Σαββάτων και των 7ώρων μας έδειξε ότι έχουν στο μυαλό τους πολλά για εμάς και σκοπεύουν να μας σφίξουν τη θηλειά στο λαιμό όσο το δυνατόν περισσότερο γίνεται. Και το ένα φέρνει τ' άλλο. Όσο υποτασώμαστε, τόσο πιο πολύ θα μας πατάνε. Όλοι θυμόμαστε το σήριαλ δύο συνεχόμενων εβδομάδων στην τηλεόραση με θέμα τα ναρκωτικά. Δεν άρρησαν πολύ να φανούν τα

σχεδιά τους. **Η εισβολή των φουσκωμένων κρεάτων (των μπάτσων) και στα σχολεία**, πουλώντας μας το γνωστό παραμύθι της προστασίας μας από τους "αλήτες τους περιθωριακούς". Η δράση λοιπόν των γνωστών κρεάτων θα εστιάζεται στο ποιοί γράφουν συνηγήματα, ποιοί έχουν περιέργη συμπεριφορά, ποιοί έχουν σκοπό να προβούν σε καταλήψεις και γενικά ποιοί θεωρούνται "επικίνδυνοι". **Η αστυνομοκρατία στα σχολεία είναι μόνο η αρχή. Όσο η υποταγή μας θα συνεχίζεται, τόσο τα μέτρα τους θα είναι πιο αυστηρά.** Για άλλη μια φορά αισθανόμαστε να πετσοκόβουν την όποια ελευθερία μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οι καταλήψεις, τα οδοφράγματα και τα συνηγήματα του τύπου "μπουρλότο και φωτιά στα σχολικά κελιά" δεν μας πληρώνουν και δεν είναι πια μορφή επαναστατική, όπως σε παλιότερα χρόνια. Μάλλον μοδάτη τάση έχουν καταντήσει. **ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ Τζαμάικα ★ Ρέγγε Κλαμπ ΓΚΡΑΒΑ** **Υ.Γ.** Μεσημέρι στην πρωτεύουσα του Περού, στη Λίμα. Μια χούφτα α-

ντάρτες "Τουπακαμάρος", εδώ και πολύ καιρό έχουν κλειστεί στην κατοικία του ιάψουα πρεσβευτή, κρατώντας ομήρους - με τους οποίους είναι πια φίλοι - κι απαιτούν λίγη δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια. Τούτο το μεσημέρι, μερικοί αντάρτες παίζουν μπάλα σε κάποιο δωμάτιο του σπιτιού. Παιδιά ήταν και τους άρεσε το ποδόσφαιρο! Ξάφνου, η γη άνοιξε κάτω από τα πόδια τους με μια εκωφαντική έκρηξη. Οι πάνοπλοι σαν αστακοί και καλά εκπαιδευμένοι καταδρομείς του Φουτζιμόρι είχαν σκάψει σήραγγα κι ανατίναξαν το ανοιγμά της. Ορμησαν έξω, σαν δαιμονες που ξερνάει η κόλαση και γάζωσαν τους "Τουπακαμάρος", που έπεφταν ο ένας μετά τον άλλον. Κάποιο όμως έλειπαν. Οι νεαρότεροι. Ανάμεσά τους και δύο κοπέλες. Ήταν, δεν ήταν 16 χρονών. Σε ελάχιστα λεπτά όλα είχαν τελειώσει. Τα πτώματα όλα, κι εκείνων που έλειπαν, ήταν στοιβαγμένα σ' ένα δωμάτιο. Η ησυχία, η τάξη και η ασφάλεια είχαν και πάλι αποκατασταθεί. **Άλλη μια φωνή αντίστασης σε κάποιο γωνιό του πλανήτη είχε σιγήσει.** **TIMH ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ!**

Κλίντον: Να επεκταθεί η NAFTA

Κατά την τρίτη και τελευταία μέρα της επίσκεψής του στο Μεξικό, στις 7 Μαΐου, ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Κλίντον, μιλώντας μπροστά σε ομάδα μεξικάνων επιχειρηματιών, δήλωσε ότι η NAFTA ήταν μια μεγάλη επιτυχία και θα πρέπει να επεκταθεί και σε άλλα κράτη της Λατινικής Αμερικής, καθώς έδωσε νέα ώθηση στο εμπόριο και δημιούργησε νέες καλοπληρωμένες θέσεις εργασίας τόσο στο Μεξικό, όσο και στις ΗΠΑ.

«Η NAFTA δουλεύει για την Αμερική και δουλεύει και για το Μεξικό», δήλωσε χαρακτηριστικά, ενώ αργότερα πρόσθεσε ότι «πρέπει να περιλάβουμε κι άλλα κράτη στη συμφωνία, ώστε να πετύχουμε το στόχο που είχαμε θέσει το 1994 για μια Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου ολόκληρης της αμερικανικής ηπείρου».

Ο πρόεδρος του Μεξικού, Ζεντίγιο, υπερθεμάτισε λέγοντας ότι τώρα το Μεξικό εισάγει περισσότερα προϊόντα των ΗΠΑ από τη Βρετανία και τη Γερμανία μαζί. «Θεωρούμε το ελεύθερο εμπόριο ως μια από τις ισχυρότερες κινητήριες δυνάμεις της εποχής μας για την ανάπτυξη... για ανάπτυξη ικανή να μετασχηματίσει τις προκλήσεις σε ευκαιρίες».

Κατά την επίσκεψη Κλίντον, δύο καυτά θέματα συζήτησης ήταν η διακίνηση ναρκωτικών και η λαθραία μετανάστευση προς τις ΗΠΑ. Για το πρώτο, ο Κλίντον επαίνεσε τη στάση της μεξικανικής κυβέρνησης, ενώ υπογράφηκε και μία συμφωνία για τη χάραξη κοινής αντιναρκωτικής πολιτικής. Για το δεύτερο, ο Κλίντον εξήρε τη συμβολή των μεξικάνων και ισπανόφωνων στην αμερικανική κοινωνία -αναφέροντας ως παράδειγμα και τον υπουργό Ενέργειας των ΗΠΑ- αλλά υπογράμμισε ότι η χώρα του δεν θα ανεχτεί τη λαθρομετανάστευση, αφού «όποιοι παραβιάζει το νόμο πρέπει να αντιμετωπίζει τις συνέπειες». Βέβαια, η νόμιμη μετανάστευση στις ΗΠΑ -ειδικά μετά την εφαρμογή της νέας αυστηρότερης νομοθεσίας- είναι μακρινό όνειρο για τον φτωχό μεξικάνο.

Μία σύντομη ματιά στην οικονομική και κοινωνική

κατάσταση στο Μεξικό αποκαλύπτει τα οφέλη από την εφαρμογή της NAFTA: Κάθε χρόνο, 158.000 παιδιά κάτω των πέντε ετών πεθαίνουν από αιτίες σχετικές με υποσιτισμό. Άλλα δύο εκατομμύρια παθαίνουν σοβαρές βλάβες από τον ίδιο λόγο. Περίπου 40% του πληθυσμού των 92 εκατομμυρίων υποφέρει από κάποιο είδος κακής διατροφής. Σύμφωνα με αναφορά της Banamex, της μεγαλύτερης ιδιωτικής τράπεζας της χώρας, οι μισοί μεξικάνοι τρώνε καθημερινά λιγότερο από το ελάχιστο όριο των 1.300 θερμίδων, σαν αποτέλεσμα της μεγαλύτερης οικονομικής κρίσης που αντιμετωπίζει το Μεξικό από το 1932. Η εγχώρια κατανάλωση βασικών δημητριακών μειώθηκε κατά 29% μέσα στο 1995. Η κατανάλωση κρέατος μειώθηκε κατά 60% (!) τα τελευταία τρία χρόνια, ενώ αυτή του γάλακτος κατά 40% στο ίδιο διάστημα.

Η τιμή των «τορτίγιας», βασικού είδους διατροφής των φτωχών, διπλασιάστηκε τους τελευταίους 18 μήνες. 27 εκατομμύρια μικροκαλλιεργητές προσπαθούν να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους με πενιχρά μέσα, καθώς η συμμόρφωση με τις οδηγίες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου τους έχει στερήσει τη δυνατότητα δανεισμού ή κάθε μορφής κρατικής υποστήριξης, στα πλαίσια της NAFTA εισάγονται από τις ΗΠΑ τεράστιες ποσότητες δημητριακών σε πολύ χαμηλότερες τιμές από τα ντόπια προϊόντα και ολόκληρες αγροτικές κοινότητες εξαναγκάζονται βίαια να «συνεταιριστούν» με πολυεθνικές αγροτικές επιχειρήσεις.

Στα παραπάνω θα πρέπει να προστεθεί η έντονη στρατιωτικοποίηση και η βίαιη αντιμετώπιση κάθε φωνής διαμαρτυρίας. Οι αρχές συνηθίζουν τις απαγωγές πολιτών, ενώ λειτουργούν και μυστικές φυλακές. Γίνεται εκτεταμένη χρήση βασανιστηρίων, όπως ηλεκτροσόκ. Παράλληλα, παρακρατικές ομάδες που δρουν είτε κάτω από τις διαταγές μεγαλοκτηματιών, είτε ελέγχονται άμεσα από το κράτος τρομοκρατούν και δολοφονούν ατιμώρητα.

Υπό συζήτηση είναι η άμεση περιλήψη της Χιλής, με την ασφυκτιούσα μέσα στα στενά πλαίσια που της έχει ορίσει ο στρατός δημοκρατία, στη NAFTA, ενώ οι περισσότερες χώρες της Κεντρικής Αμερικής είναι έτοιμες να ακολουθήσουν.

Αντιαμερικανικές διαδηλώσεις στην Οκινάβα

Διαδηλώσεις κατά της έντονης αμερικανικής παρουσίας στην Οκινάβα σημάδεψαν την επέτειο των 25 χρόνων από την επιστροφή του νησιού στην Ιαπωνία. Η Οκινάβα επιστράφηκε στην Ιαπωνία το 1972, μετά από 27 χρόνια αμερικανικής στρατιωτικής κατοχής, παρέμειναν όμως, μετά από συμφωνία με την ιαπωνική κυβέρνηση, μεγάλες στρατιωτικές βάσεις με έντονη δραστηριότητα -γυμνάσια, πεδία βολών στο νησί. Αυτή τη στιγμή, βρίσκονται σε αυτές πάνω από 20 χιλιάδες αμερικάνοι

στρατιώτες. Κάθε χρόνο, πραγματοποιούνται χιλιάδες πτήσεις αμερικανικών στρατιωτικών αεροπλάνων και ελικοπτέρων και γυμνάσια με πραγματικά πυρά. Τον Ιανουάριο, υπήρξε ένταση ανάμεσα στην τοπική κυβέρνηση και τις ΗΠΑ, όταν αποκαλύφθηκε ότι οι αμερικάνοι είχαν χρησιμοποιήσει σε ασκήσεις σφαίρες με ουράνιο, κάτι που απαγορεύεται από τη διακρατική συμφωνία Ιαπωνίας - ΗΠΑ.

Από το 1995, οι τοπικές αρχές βρίσκονται σε αντιπαράθεση με την κεντρική ιαπωνική κυβέρνηση για τη συνέχεια αυτού του καθεστώτος. Η τοπική κοινή γνώμη θεωρεί ότι η Ιαπωνία ευνοεί τη διαιώνιση αυτής της κατάστασης για να μην αναγκαστεί να δεχτεί αμερικανικές βάσεις στο έδαφός της. Οι σχέσεις με τους αμερικάνους στρατιώτες είναι εχθρικές, ιδιαίτερα μετά τον άγριο ομαδικό βιασμό ενός ανήλικου κοριτσιού από κάποιους απ' αυτούς το 1995.

Οι βάσεις βρίσκονται σε έδαφος νοικιασμένο από τους ντόπιους ιδιοκτήτες τους παρά τη θέλησή τους. Μία μέρα πριν από την επέτειο, η κυβέρνηση ανανέωσε τα συμβόλαια για 12 από αυτές, παρά την έντονη αντίδραση των τριών χιλιάδων ιδιοκτητών τους. Προηγήθηκε ειδική νομοθετική ρύθμιση τον Απρίλιο, που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στην βουλή και διαμαρτυρίες και συλλήψεις ακτιβιστών.

Τη Δευτέρα, η μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα Asahi Shimbun δημοσίευσε αποτελέσματα δημοσκοπήσης που έδειχναν ότι το 72% των κατοίκων της Οκινάβα θέλουν την απομάκρυνση των βάσεων από το νησί.

πηγή: Gamo To News Agency

Καταστολή στην Ελβετία

Την Πρωτομαγιά, στη Ζυρίχη, μέρος της πορείας, αποτελούμενο από 130 άτομα, περικυκλώθηκε από την αστυνομία και συνελήφθη, με την αιτιολογία της αποτροπής βίαιων ενεργειών πριν αυτές εκδηλωθούν. Τα τελευταία χρόνια, έχει γίνει παράδοση να γίνονται συγκρούσεις την 1η Μάη. Η αστυνομική παρουσία, λοιπόν, ήταν ιδιαίτερα έντονη. Μεγάλες δυνάμεις βρίσκονταν στους οδοδρομικούς σταθμούς. Όποιος φαινόταν «ύποπτος» συλλήφθη, πριν ακόμη ξεκινήσει η πορεία. Ένα μέρος της πορείας αποκλειστικά πάνω σε μια γέφυρα και συνελήφθη. Οι 130 συλληφθέντες οδηγήθηκαν με ηρωφόρεία στο αστυνομικό τμήμα όπου ανακρίθηκαν και αφέθηκαν ελεύθεροι το βράδυ, αφού τους απαγγέθηκε κατηγορία για «συμμετοχή σε παράνομη διαδήλωση». Είναι πιθανό αργότερα κάποιοι να αντιμετωπίσουν κι άλλες κατηγορίες, καθώς η αστυνομία έχει πάρει σε βίντεο ολόκληρη την πορεία και την αναθύει. Από τους συλληφθέντες εξακολουθεί να κρατείται η Angela Stauffacher, που, σύμφωνα με την ανακοίνωση της αστυνομίας, είναι μέλος του «σκληρού πυρήνα» των αυτόνομων της Ζυρίχης, κατηγορούμενη για στάση και καταστροφή ξένης περιουσίας. Η 47χρονη Stauffacher έχει συλληφθεί για συμμετοχή σε συγκρούσεις και στο παρελθόν και αποτελεί «συνήθη ύποπτο». Τα ελβετικά μμε την παρουσίασαν ως κύρια υπαίτιο των ταραχών της Πρωτομαγιάς του 1996, αναφέρθηκε μάλιστα ότι η αδελφή κάποιας φίλης της ήταν αντάρτης του PKK, ως το 1993 που σκοτώθηκε.

ΦΟΡΟΥΜ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Την προπερασμένη εβδομάδα διεξάχθηκε στη Γενεύη η ετήσια σύνοδος του φόρουμ του Ο.Η.Ε. για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Για μία ακόμη φορά, απέφυγε να ασκήσει κριτική στην Κίνα για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αποφάσισε, όμως, να επιταχύνει τις έρευνες στην Αφρική, και ιδιαίτερα στο Ζαΐρ και τη Νιγηρία.

Το 53μελές φόρουμ ενέκρινε μια σειρά ψηφισμάτων που καταδικάζουν το Ισραήλ, την Κούβα, το Ιράν, το Ιράκ και τη Βιρμανία. Πιο σκληρή στάση υιοθέτησε απέναντι στην Ινδονησία, για τις βιαιότητες που διαπράττει στο Ανατολικό Τιμόρ. Ακόμη, για πρώτη φορά ζήτησε επίσημα από τις κυβερνήσεις να καταργήσουν τη θανατική ποινή.

Η Διεθνής Αμνηστία επιτέθηκε με ανακοίνωσή της στο φόρουμ, κατηγορώντας το ότι απέφυγε να καταδικάσει κράτη που παραβιάζουν συστηματικά τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως η Αλγερία, η Κίνα και η Τουρκία. Ιδιαίτερα η Κίνα κατάφερε για έβδομη συνεχή φορά να αποφύγει την καταδίκη, παρά το πλήθος καταγγελιών και το αυξανόμενο ενδιαφέρον της Δύσης για τους πολιτικούς κρατούμενους στη χώρα. Ο εκπρόσωπος της Δανίας παρουσίασε ένα ψήφισμα εναντίον της, το οποίο όμως καταψηφίστηκε από άλλες δυτικές χώρες. Η Γαλλία πρόβαλε βέτο απέναντι στην πλειοψηφία των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Διεθνής Αμνηστία κατηγορήσε τη Γαλλία και τα άλλα κράτη που πήραν το μέρος της Κίνας (στα οποία περιλαμβάνονται ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Γερμανία, η Ιταλία, η Ισπανία αλλά και η Ελλάδα) ότι βάζουν τις εμπορικές σχέσεις πάνω από τις αρχές και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Έντονη κριτική άσκησε και για τη σχεδόν απαθή στάση της διεθνούς κοινότητας απέναντι στα δραματικά γεγονότα που εκτυλίσσονται στην Υποσαχάρια Αφρική, τα οποία είναι από τα χειρότερα μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Πάντως, το φόρουμ υιοθέτησε ψήφισμα που ζητάει από τις αντιμαχόμενες παρατάξεις να υποστηρίξουν την έρευνα του Ο.Η.Ε. για μαζικές εκτελέσεις προσφύγων Χούτου. Ο ερευνητής του οργανισμού για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην περιοχή έχει κατηγορήσει τους αντάρτες ότι από τον Δεκέμβριο έχουν δολοφονήσει χιλιάδες πρόσφυγες στο ανατολικό Ζαΐρ. Η αναφορά του θα κατατεθεί ως το τέλος του Ιουνίου.

Για πρώτη φορά ορίστηκε ερευνητής και για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Νιγηρία, όπου έχουν καταγγελθεί συλλήψεις χωρίς κατηγορία και εκτελέσεις. Το φόρουμ κάλεσε τη χούντα της Νιγηρίας να εγγυηθεί το σεβασμό των θεμελιωδών ελευθεριών και να απελευθερώσει όλους τους συνδικαλιστές, υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δημοσιογράφους που κρατούνται στις φυλακές της χώρας. Το 1995, ο Ken Saro Wiwa και άλλοι οκτώ Ογκόνι καταδικάστηκαν για το φόνο τεσσάρων φιλοκυβερνητικών φύλαρχων και εκτελέστηκαν. Αυτή τη στιγμή, άλλοι 19 Ογκόνι βρίσκονται προφυλακισμένοι με τις ίδιες κατηγορίες, και υπάρχει ο φόβος να δικαστούν και να εκτελεστούν σύντομα.

Στη σύνοδο παρουσιάστηκε από την Ιταλία πρόταση ψηφίσματος για την κατάργηση της θανατικής ποινής, το οποίο καταψήφισαν μόνο οι Ε.Π.Α. από τα δυτικά κράτη, ενώ η Βρετανία ήταν το μόνο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που απείχε.

Απέλαση διεθνών παρατηρητών από το Μεξικό

Την 1η Μάη, η Υπηρεσία Μετανάστευσης του San Cristobal de las Casas «κάλεσε» μια αντιπροσωπεία αποτελούμενη από δώδεκα παρατηρητές για την τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την Ευρώπη, να εγκαταλείψουν τη χώρα μέσα σε 48 ώρες, κατηγορώντας τους ότι «συμμετείχαν σε δραστηριότητες που δεν είχαν δικαίωμα με βάση τη βίβα που είχαν πάρει για να εισέλθουν στα εθνικά εδάφη» του Μεξικού.

Αυτό το «κάλεσμα» - που στην πραγματικότητα ελάχιστα απέχει από απέλαση- έγινε αφού η αντιπροσωπεία ακολούθησε, σαν ανεξάρτητοι παρατηρητές, μια πορεία αντιπροσώπων των εκτοπισμένων κοινοτήτων των Chol στα βόρεια της Τσιάπας, που έφτασε στην Tuxtla Gutierrez στις 28 Απριλίου, για να απαιτήσει, μεταξύ άλλων, να σταματήσει η πολιτική βία που έχει αναζωπυρωθεί στην περιοχή.

Αν και εκπρόσωποι των διαδηλωτών επιβεβαιώνουν ότι οι Ευρωπαίοι -από την Ισπανία, τη Γερμανία, την Ιταλία, τη Γαλλία και την Ολλανδία- δεν συμμετείχαν αλλά απλά παρατηρούσαν, οι με-

ξικάνικες αρχές επιμένουν ότι οι υπογραφές τους σε δελτίο τύπου όπου ανέφεραν με λεπτομέρειες τις παρατηρήσεις τους επιβεβαιώνουν «τη συμμετοχή τους σε πολιτικές δραστηριότητες».

Οι περισσότεροι απ' αυτούς έχουν ήδη επιστρέψει στις χώρες τους -τέσσερις μάλιστα συνελήφθησαν και απελάθηκαν στις 6 Μαΐου-, μερικοί όμως παραμένουν για να διεκδικήσουν δικαστικά την παραμονή τους, κάτι που θα δημιουργήσει νομικό προηγούμενο, με τη βοήθεια γνωστού μεξικάνου δικηγόρου, που είχε πετύχει την απελευθέρωση των υποτιθέμενων ζαπατίστας που είχαν συλληφθεί στις 9 Φεβρουαρίου του 1995, κατά τη διάρκεια μεγάλης στρατιωτικής επιχείρησης στην Τσιάπας.

Η Εθνική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα έχει παρέμβει υπέρ τριών από τους παρατηρητές, στους οποίους επιτράπηκε η παραμονή μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης. Αυτή η εξέλιξη αποτελεί σημαντικό προηγούμενο, σύμφωνα με τον δικηγόρο των παρατηρητών, Miguel Angel de los Santos, γιατί ως τώρα η Υπηρεσία Μετανάστευσης ενεργεί πολύ συχνά αυθαίρετα και παράνομα, κατάσχοντας ταξιδιωτικά έγγραφα, ανακρίνοντας ξένους σαν να είναι εγκληματίες και τους δίνει αναπολόγητα τελεσίγραφα για να εγκαταλείψουν τη χώρα.

Canenepo: Συνέντευξη στο ράδιο-Lora της Ζυρίχης

Ποια είναι η κατεύθυνση των αναρχικών της Canenepo;

Ήδη μέσα στη διατύπωση της ερώτησης ενυπάρχει ένα βαθύ λάθος. Δεν υπάρχουν "οι αναρχικοί της Canenepo" (που εν τω μεταξύ σταμάτησε την έκδοσή της με απόφασή της). Η εβδομαδιαία εφημερίδα Canenepo ήθελε να αποτελέσει ένα μέσο επικοινωνίας των αναρχικών και γι' αυτό το λόγο όλων των ιταλών αναρχικών. Επρόκειτο πράγματι, με την στενή έννοια, για ένα πείραμα που έδινε τη δυνατότητα στα ενδιαφερόμενα άτομα, να έχουν τη δική τους εφημερίδα όπου να μπορούν να εκφράσουν τις προτάσεις τους, τις επιθυμίες και τις ενστάσεις χωρίς να χρειάζεται να ακολουθούν τις προγραμματισμένες τοπικές συζητήσεις του κινήματος εν γένει, που συχνά περιορίζουν την ατομική έκφραση, όταν αυτή δεν εντάσσεται στο προκαθορισμένο πρόγραμμα. Γι' αυτό το λόγο όχι μόνον είναι λανθασμένο να γίνεται λόγος για "τους αναρχικούς της Canenepo" αλλά επίσης τέτοιου είδους διατυπώσεις αρκετά γενικόλογες και πεταγμένες μ' αυτό τον τρόπο, επιτρέπουν στην καταστολή να κατασκευάσει γύρω απ' αυτό το γεγονός, όπως της αρέσει και όπως την εξυπηρετεί.

Πού βρίσκονται οι ρίζες τους; Ποιος είναι ο στόχος τους;

Δεν μου αρέσει και τόσο αυτό το "τους". Πρόκειται για επιμέρους άτομα που προσδιορίζονται αναρχικοί στο βαθμό που είναι, όπως θα ήθελαν να είναι προφανώς όλοι οι αναρχικοί αυτού του κόσμου, ενάντια σε οποιοδήποτε κράτος, ενάντια στις ιεραρχίες και τα προγράμματά τους, ενάντια στην εκμετάλλευση του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο, ενάντια σε όλα αυτά που όλοι μας γνωρίζουμε, και για την απόλυτη ελευθερία του ατόμου μέσα σε μια αντιεξουσιαστική κοινωνία. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, αυτά τα επιμέρους άτομα, πειραματίζονται πρακτικά, την θεωρία των μικρών ομάδων αμοιβαίας συμφωνίας, και την λεγόμενη εξεγερτική μέθοδο. Παρόμοια μέθοδος βασίζεται πάνω στην διαρκή σύγκρουση με το κράτος και τους υπηρέτες του.

Τι ακριβώς κάνουν ώστε να το πετύχουν αυτό;

Αν αναφέρεσαι σε μια πρακτική της καθημερινής ζωής, τότε ως επιστρέψουμε στην έννοια της εξεγερτικής μεθόδου και της διαρκούς σύγκρουσης με το κράτος. Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα, ότι οποιαδήποτε ενέργεια πραγματοποιείται (άρα δηλαδή για παράδειγμα επίσης η σύνταξη μιας εφημερίδας) δεν πρέπει να είναι αφομοιώσιμη από το κράτος. Στη βάση κάθε ενέργειας πρέπει να ενυπάρχει η απουσία συμβιβασμών μεταξύ των ίδιων των συντρόφων, και ακόμη περισσότερο σε σχέση με την εξουσία, κόμματα κ.λ.π. Η εξεγερτική μέθοδος αποκλείει οποιαδήποτε διαπραγματεύση με τις δομές του κράτους.

Πώς αντιδρούν οι παλιοί πολίτες σε σχέση με τις αναρχικές ενέργειες;

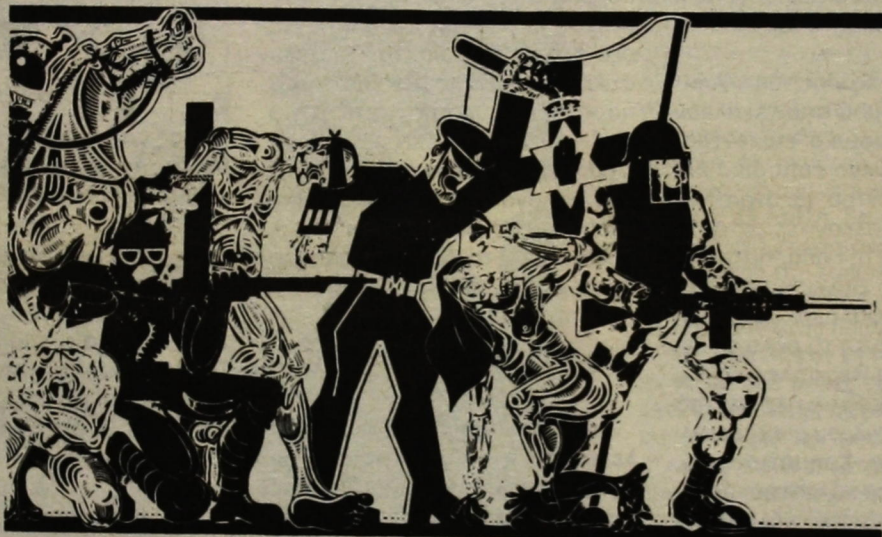
Αυτό είναι μια πολύ δύσκολη ερώτηση, στο βαθμό που αναφέρεται σε ένα πολύ γενικό ζήτημα. Αν ξεκινούμε από την αντίληψη ότι οποιαδήποτε ενέργεια πραγματοποιούμε, την πραγματοποιούμε πρώτα απ' όλα για την δική μας απελευθέρωση -και απελευθερωμένοι εμείς, αυτόματα δημιουργούμε μια στιγμή συλλογικής απελευθέρωσης- δεν μας τίθεται ούτε καν η ερώτηση του πώς αντιδρούν οι πολίτες. Το να θέσουμε στους εαυτούς μας την ερώτηση του πώς αντιδρά η μάζα είναι μια πρακτική που γνωρίζω, στο εσωτερικό των αναρχικών κύκλων, μόνον από πλευράς εκείνων των δομών που βλέπουν στον αναρχοσυνδικαλισμό ένα δρόμο για να φτάσουν στην τόσο επιθυμητή αναρχική κοινωνία. Αυτές οι δομές, έχοντας ανάγκη μια συναίνεση της μάζας (την γενική απεργία που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς τις μάζες των εργαζόμενων) προφανώς πρέπει να αντιμετωπίσουν την προβληματική της αντίδρασης των πολιτών. Αυτό δεν αποτελεί ένα πρόβλημα στο εσωτερικό της εξεγερτικής αντίληψης ωστόσο θα έπρεπε πιθανά να απευθυνθεί σε αναρχοσυνδικαλιστικές δομές, που σίγουρα παρατηρούν αυτό το φαινόμενο.

Πώς ήταν η ατμόσφαιρα στη δίκη της 13ης Δεκεμβρίου;

Σε τελική ανάλυση ήσυχη. Πέρα από τις συνηθισμένες "σφαλιάρες" στην είσοδο του δικαστηρίου, έλεγχος των διαβατηρίων κλπ. δεν μπορούμε να πούμε ότι υπήρξε από πλευράς της αστυνομίας μια μεγάλη πρόκληση ή μια επιθετική στάση. Ακριβώς αυτή η μη επιθετική στάση μας οδήγησε να σκεφτούμε ότι έχουν στο μυαλό τους εντελώς διαφορετικά πράγματα. Ότι τους ενδιαφέρει πολύ περισσότερο να συγκεντρώσουν τις περισσότερες δυνατές πληροφορίες, παρά να δημιουργήσουν ένταση στο δρόμο. Πράγματι, οι παρόντες γερμανοί σύντροφοι στις δίκες, άρχισαν να θεωρούν ότι μέσα σ' αυτές τις δίκες βρίσκεται το σχέδιο πειραματισμού καινούριων τεχνολογικών κατασταλτικών μεθόδων. Μεθόδων που στη Γερμανία είναι πιο γνωστές και που εφαρμόζονται εδώ και χρόνια. Για παράδειγμα αναφέρω την πρακτική της Schleppeitzfahndung, πρακτική που στην Ιταλία είναι επίσημα άγνωστη. Σε κάποιον ανάμεσά μας συνέβει, στα σύνορα, τα στοιχεία του να εισαχθούν μέσα σ' αυτού του τύπου την συλλογή δεδομένων. Κατα τ' άλλα κανείς δεν μας ενόχλησε, το αντίθετο υπήρξε ακόμα και δυνατό να μπορέσουμε να αγκαλιάσουμε σύντομα κάποιον από τους κρατούμενους. Πράγματι, τι τους ενδιαφέρει ένας εναγκαλισμός, τα στοιχεία μας τα έχουν και την κατάλληλη στιγμή, θα μας παρουσιάσουν ένα πολύ υψηλό λογαριασμό για εκείνο τον εναγκαλισμό.

Γιατί οι κατηγορούμενοι δεν αθώωθηκαν αλλά κατάφεραν μόνον μια μείωση της ποινής τους;

Αυτή είναι μια καλή ερώτηση. Οι λόγοι

της καταδικαστικής απόφασης από πλευράς των δικαστών του Τρέντο, βασίζονται στην αξιοπιστία της κατασκευασμένης μάρτυρας. Υποδεικνύεται ότι, ακριβώς επειδή η κατασκευασμένη μάρτυρας έχει μια πολύ συγχυσμένη συμπεριφορά, ακριβώς επειδή πέφτει σε αντιφάσεις, αυτό αποτελεί σημάδι ότι αυτή δεν είναι φτιαχτή στο βαθμό που διαφορετικά θα ήταν σε θέση να ανταποκριθεί πλήρως στις ερωτήσεις με απαντήσεις, που προηγουμένως θα είχε απομνημονεύσει κατά άρτιο τρόπο. Η προσωπική μου θεωρία είναι διαφορετική. Το καλύτερο παράδειγμα μου έρχεται στο μυαλό ώστε να αντιπαραθέσω σ' αυτή τη στοιχειοθέτηση από πλευράς των δικαστών είναι οι εξετάσεις για την απόκτηση του διπλώματος αυτοκινήτου ή μοτοσυκλέτας. Ο οποιοσδήποτε έχει περάσει τέτοιου είδους εξετάσεις, γνωρίζει σίγουρα σε ποιο βαθμό μπορεί να του προκαλούν ανησυχία, σύγχυση ή νευρική κατάσταση κατά τη διεξαγωγή τους.

Αν λοιπόν ξεκινήσουμε από το γεγονός ότι η "μετανοημένη" κατέρρευσε, ότι έδινε την αίσθηση ότι ήταν γεμάτη με ψυχοφάρμακα, ότι για πολλοστή φορά επικοινωνούσε διαμέσου μονοσύλλαβων λέξεων, αν θεωρήσουμε ότι υπήρχαν μεγάλες αντιφάσεις από πλευράς όλων των μαρτύρων, αν θεωρήσουμε επιπλέον ότι η "μετανοημένη" αυτοκατηγορείται ότι ακριβώς σ' εκείνη τη ληστεία πήρε προσωπικά μέρος, αν θεωρήσουμε ότι στην πρωτοβάθμια δίκη γίνονταν λόγος για μια ληστή νεαρή ηλικίας, ανοιχτού χρώματος ματιών, ανοιχτού χρώματος επιδερμίδας επίσης, με λίγα λόγια βόρειου τύπου που αντιστοιχεί στην Jean Weir που όντως βρετανίδα διαθέτει πράγματι αυτά τα χαρακτηριστικά, ή τουλάχιστον εν μέρει δεδομένης ότι παρότι είναι 50 χρονών δείχνει

πολύ λιγότερο, δεν είναι δυνατόν ωστόσο να συγκριθεί ή να συγχυστεί με μια νεαρή κοπέλα, στη δευτεροβάθμια δίκη όμως γίνονταν λόγος για μια νεαρή, σκούρου χρώματος επιδερμίδας και ματιών επίσης, με λίγα λόγια λατινικού τύπου (όπως ακριβώς θα μπορούσε να θεωρηθεί η Namsetchi η οποία είναι ιρανικής καταγωγής), τότε η Jean Weir, τουλάχιστον, θα έπρεπε να είχε αθωωθεί απ' αυτή τη κατηγορία. Πράγματι, ο εισαγγελέας είχε ζητήσει την αθώωση της Jean.

Γιατί λοιπόν την καταδίκασαν;

Εγώ μπορώ να σου πω ένα πράγμα μόνον, μόλις διάβασαν την καταδικαστική απόφαση οι δικαστές σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και κυριολεκτικά δραπέτευσαν από την αίθουσα. Μια άτιμη ενέργεια, άξια ενός υπηρέτη του κράτους. Δεν είχαν ούτε καν το θάρρος να μας κοιτάξουν στο πρόσωπο, το έβαλαν στα πόδια αυτοί οι κύριοι. Άδειασαν την αίθουσα τόσο γρήγορα που δεν θυμάμαι ούτε καν τους χαρακτηρισμούς του προσώπου που είχαν οι κρατούμενοι σύντροφοι, ή (ίσως επειδή ήμουν τόσο αηδιασμένοι, που δεν κατόρθωσα να δω απολύτως τίποτε και κανένα εκτός απ' αυτούς τους άτιμους δικαστές. Τους καταδίκασαν, κατά τη γνώμη μου, για να μην δημιουργήσουν προβλήματα με την Ρώμη, για να μην αναλάβουν ευθύνες, μετέθεσαν την βραστή πατάτα στο ανώτατο δικαστήριο. Πήραν πίστωση χρόνου.

Γιατί ακριβώς τώρα το κράτος ενδιαφέρεται να κατασκευάσει ένοπλες συμμορίες και να εγκληματοποιήσει τους αναρχικούς;

Πιστεύω ότι αυτό είναι συνδεδεμένο με

Αντί να αρπαχθεί η ευκαιρία ώστε να επικοινωνήσουμε με τον κόσμο πάνω στα αγωνιστικά περιεχόμενα, οι διαχειριστές του Leoncavallo άρχισαν τις διαπραγματεύσεις με τις δημοτικές αρχές, με τα κόμματα και σε μεμονωμένες περιπτώσεις ακόμα και με την αστυνομία. Αυτό που έμεινε ήταν το άδειασμα ενός άλλου κοινωνικού κέντρου - νομιμοποιημένου, με συμβόλαιο 6 μηνών και με τις μπουλντόζες.

Ωστόσο όλα τα παραπάνω προσέγγιζαν το μοντέλο της νομιμοποίησης των κατειλημμένων δομών που συμπεριλαμβάνουν συμβόλαια και υποχρεώσεις, εφαρμοσμένο στη Γερμανία ήδη από την αρχή της δεκαετίας του '80. Πέρσι απ' αυτό προκλήθηκε μια ρήξη στο εσωτερικό του λεγόμενου κινήματος των καταλήψεων. Παρόμοια ρήξη περιέκλειε ένα τμήμα (την πλειοψηφία) που προσαρμόστηκε σε μια ψευδο-αυτοδιεύθυνση, και ένα άλλο τμήμα (πολύ μικρότερο) που συνέχισε να προτιμά τον αγώνα χωρίς συμβιβασμούς, αυτοδιευθύνοντας μέχρι βήθος τη ζωή του. Και είναι ακριβώς αυτή η μειοψηφία που αντιπροσωπεύει ένα παράγοντα παρενόχλησης για το κράτος και τα αλλοτριωτικά του σχέδια. Και το γεγονός αυτό δεν ισχύει μόνον για την Ιταλία, αλλά για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Ποια είναι η κατάσταση στη Φυλακή της Rebibbia;

Αυτή τη στιγμή οι κρατούμενοι είναι γύρω στους 1300 και οι δεσμοφύλακες 800. Ο διεθυντής αυτή την περίοδο έχει τεθεί υπό έρευνα για διοικητικές ατασθαλίες.

Το συγκρότημα αυτών των φυλακών θεωρείται πρωτοποριακό, το σλόγκαν "περισσότερη συμμετοχή, περισσότερη ασφάλεια" χρησιμοποιείται μέσα σ' αυτή την κατεύθυνση. Απ' όσα μπορώ να γνωρίζω, στις φυλακές της Rebibbia κρατούνται άτομα που χαρακτηρίζονται "ποινικοί κρατούμενοι" και επίσης οι λεγόμενοι "πολιτικοί κρατούμενοι" και πρόκειται για ένα τεράστιο οικοδομικό συγκρότημα που συμπεριλαμβάνει επίσης μια απόρρητη δικαστική αίθουσα. Με λίγα λόγια πρόκειται για μια δομή προσαρμοσμένη στην αρχιτεκτονική των μοντέρνων φυλακών. Αυτό σημαίνει ότι διαθέτει τις βασικές δομές όλων αυτών των φυλακών που κατασκευάστηκαν στις αρχές της δεκαετίας τους '80, με τεχνολογικά συστήματα ελέγχου και ασφάλειας, με μονά κελιά ή διθέσια, με προσωπικό που έχει εκπαιδευθεί ειδικά γι' αυτό τον σκοπό, σε ψυχολογικό επίπεδο. Πρέπει ωστόσο να θεωρηθεί ότι αυτές οι ψυχολογικές καταρτίσεις χρησιμεύουν μόνον ώστε να αναγνωρισθούν εκ των προτέρων εκείνοι κρατούμενοι που θα μπορούσαν να προβάλουν αντίσταση ή που θα εξεγείρονταν, κατά τρόπο ώστε να εξοντωθούν άμεσα. Το γεγονός αυτό ισχύει είτε όσον αφορά τους λεγόμενους "ποινικούς κρατούμενους" είτε τους "πολιτικούς". Η φυλακή της Rebibbia είναι όπως όλες οι υπόλοιπες ιταλικές φυλακές υπερσυνοπλισμένη και γι' αυτό τον λόγο δεν καθίσταται στην ουσία δυνατό να κλείσουν σ' ένα κελί ένα μοναχικό άτομο.

Ολόκληρη η φιλοσοφία της κράτησης στις ιταλικές φυλακές βασίζεται πάνω στον λεγόμενο νόμο Gozzini. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα "επανεισαγωγής στην κοινωνία" με ιδιαίτερη απεύθυνση προς τον τομέα των κομμουνιστών κρατούμενων συχνά σε συνδυασμό με την προπαγανδισμένη από πλευράς ορισμένων απ' αυτούς λεγόμενης "πολιτικής λύσης". Αυτό ο νόμος επιτρέπει επιβραβεύσεις του τύπου "ημιελευθερία", εκπτώσεις ποινής κλπ. Όλα αυτά όμως δεν εφαρμόζονται αυτόματα αλλά βασίζονται στην επίδειξη καλής διαγωγής από πλευράς του φυλακισμένου. Δεν είναι ανάγκη κάποιος να απαρνηθεί επίσημα τις διαπραγμάτευτες ενέργειες από πλευράς του ή να πάρει αποστάσεις από τον προσωπικό του τρόπο ερμηνείας της ζωής, όμως στην ουσία αυτό συμβαίνει σ' όλα αυτά τα άτομα, που υπολογίζουν σ' αυτό τον νόμο. (...)

Στην πραγματικότητα μιλάμε για επιβράβευση, όπως ακριβώς στη δουλειά. Εάν είναι πιο αποτελεσματικός και υποταγμένος στους άλλους σου παρέχουν επίσης ευκολίες ή ακόμη και υλική επιβράβευση. Όπως μπορείς να φανταστείς, μεταξύ των κρατούμενων που τάσσονται υπέρ ή κατά της επιβράβευσης, υπάρχουν προστριβές που καθιστούν ακόμη πιο προβληματική την εξαναγκαστική συμβίωση.

(το παρόν κείμενο αποτελεί χαρακτηριστικό απόσπασμα της συνέντευξης. Μετάφραση - επιμέλεια Χρ. Στρατηγόπουλος)

ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

...και τα ποντίκια βρυχώνται

B' Μέρος

Ένας πόλεμος στον χώρο του τύπου δεν είναι ποτέ ένα περιφερειακό γεγονός. Δεν σημαίνει παρά ότι ένας άλλος χαρτοπόλεμος, αυτός του χρήματος, έχει προσλάβει μια καινούργια ένταση. Κάτι που ισχύει απόλυτα για τη Θεσσαλονίκη, γεννώντας νέες ισορροπίες στο χώρο του κεφαλαίου και αντίστοιχες ανισορροπίες στο χώρο της εργασίας. Το πρώτο μέρος αυτού του κειμένου, που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο, επικεντρώθηκε στη πρωτοφανή σύγκρουση των συγκροτημάτων τύπου στην πόλη. Το δεύτερο μέρος επιχειρεί να ερμηνεύσει αυτή τη σύγκρουση, σαν τμήμα συνολικότερων ανακατατάξεων και -με αφορμή μόνο τα ΜΜΕ- να περιγράψει τις αλλαγές που πραγματοποιούνται στην υφή και στη λειτουργία της πόλης (δηλαδή στην καθημερινή ζωή)...

Η άνοδος ενός νέου μητροπολιτικού κέντρου...

Η φαινομενολογία των καιρών προβάλλει την οικονομία σαν υπερδομή, τόσο της πολιτικής, όσο και της κοινωνίας. Στην πραγματικότητα, οι πολιτικές και κοινωνικές δομές υποτάσσονται στην κυκλοφορία του εμπορεύματος. Και αυτό είναι κάτι παραπάνω από τσιτάτο στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα περίφημα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης, η ανατροπή δηλαδή των εργασιακών σχέσεων που θα προκύψουν σαν προϊόν του "κοινωνικού" διαλόγου, προτάθηκαν να εφαρμοστούν στη πόλη.

κής επέκτασης. Τα Βαλκάνια αναδεικνύονται σε νέο πεδίο υπερεκεμετάλλευσης και επενδυτικών ευκαιριών.

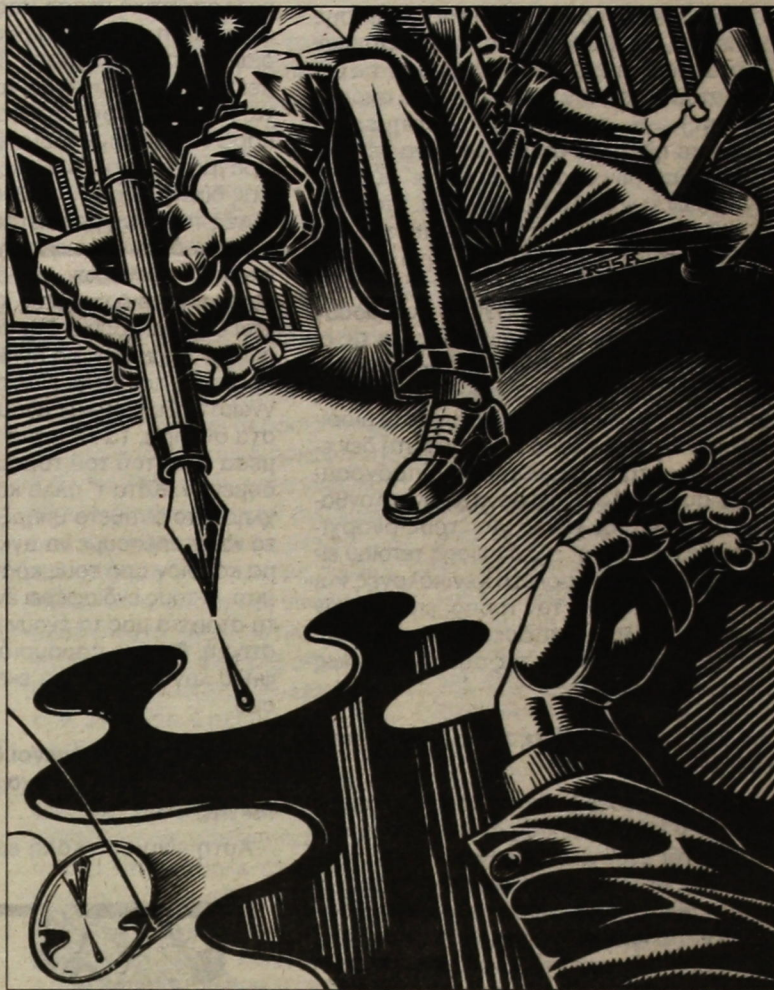
Οι συγκυρίες σίγουρα ευνοούν σε όλα τα επίπεδα. Ανεπτυγμένα εμπορικά δίκτυα, ισχυρός τραπεζικός τομέας, βιομηχανία βασικών καταναλωτικών αγαθών αποδεικνύονται ικανά εργαλεία για οικονομική διεξόδουση. Συμπληρωματικά, τα ΕΟΚικά κονδύλια, αλλά και ο προσανατολισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε μια πολιτική επέκτασης με σφαίρες επιρροής την Τσεχία, την Ουγγαρία, τη Βαλτική (Λετονία, Εσθονία, Λιθουανία), καθώς και τον Καύκασο, δημιουργούν ένα ελεύθερο πεδίο για τον ελληνικό καπιταλισμό στην Αλβανία, στη FYROM, στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία. Είναι μόνο χαρακτηριστικό ότι τα τελευταία χρόνια τα οικονομικά συνέδρια στην Ελλάδα για τις επενδυτικές ευκαιρίες στη Βαλκανική διαδέχονται το ένα το άλλο (το τελευταίο έγινε μόλις την περασμένη βδομάδα στη Θεσσαλονίκη, με τη συμμετοχή του Σαντέρ, ενώ το προηγούμενο πριν από τρεις μήνες στην Αθήνα με τη συμμετοχή αμερικανικών επιχειρήσεων).

Η βαλκανική έξοδος του ελληνικού καπιταλισμού απαιτεί πλέον ένα νέο οικονομικό επίκεντρο. Ένα ανεπτυγμένο εμπορικό και βιομηχανικό κέντρο, με στρατηγική θέση στις βαλκανικές μεταφορές και με όλη την απαραίτητη υποδομή για τις επιχειρησιακές ανάγκες του κεφαλαίου. Δεν είναι τυχαίο ότι γι' αυτό το ρόλο επιλέχτηκε τελικά η Θεσσαλονίκη. Το καινούριο μητροπολιτικό κέντρο του ελλαδικού χώρου μεταμορφώνεται ταχύτατα. Χρηματιστήριο, τράπεζες, εμπορικά κέντρα, πολυκαταστήματα, ιατρικά κέντρα, νε-

πανεπιστήμιο στο ένα άκρο, αλλά και η επέλαση των τραπεζών στην Αριστοτέλους, το χρηματιστήριο και οι ασφαλιστικές εταιρείες στα Λαδάδικα, η διαμόρφωση των Σφαγείων σε λιμενικό εμπορικό κέντρο και βιομηχανική ζώνη υψηλών προδιαγραφών, όπως και τα σχέδια για πολυκαταστήματα στον Βαρδάρη και στη Λαγκαδά ανατρέπουν τις λειτουργίες της καθημερινής ζωής οριστικά. Η Θεσσαλονίκη μετατρέπεται από πόλη σε μητρόπολη, με ότι αυτό συνεπάγεται. Δηλαδή, την αποδόμηση των κοινωνικών σχέσεων. Δεν χρειάζεται παρά να περπατήσεις λίγες εκατοντάδες μέτρα από τη βιτρίνα του εμπορεύματος, για να σου αποκαλυφθεί η τριτοκοσμική εικόνα της δυτικής Θεσσαλονίκης. Και καθώς η ανεργία σκαρφλώνει συνέχεια, με τα σχετικά ποσοστά να αναθεωρούνται μέσα σε λίγους μήνες από 14% σε 17,5% επίσημα (και ανεπίσημα σε 22% -εκτίμηση του εργατικού κέντρου), η ελαστικοποίηση των εργατικών σχέσεων κάθε άλλο παρά αφηρημένος όρος είναι. Η μαύρη εργασία, οι υποχρεωτικές -και απλήρωτες- υπερωρίες, οι τρίμηνες συμβάσεις, τα εξοντωτικά ωράρια, τα εξευτελιστικά ημερομίσθια δεν αποτελούν παρά τη μίζερη πραγματικότητα που η κυβέρνηση επιχειρεί να νομιμοποιήσει σήμερα με τον "κοινωνικό διάλογο". Με δύο λόγια, η παλιά "πρωτεύουσα της ανεργίας" αποδεικνύεται το ιδανικό εφελτήριο για τα σχέδια των αφεντικών.

...η πτώση της ζωντανής εργασίας

Στην πραγματικότητα του νεοφιλελευθερισμού, οι κεύσανοι οικονομικοί νόμοι του παρελθόντος καταρρίπτονται. Οι επενδύσεις του κεφαλαίου, όπως και οι επιδοτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πέφτουν στη Θεσσαλονίκη, δεν προκαλούν ούτε αύξηση της απασχόλησης, ούτε παράγουν υψηλότερα μεροκάματα. Η αναδιάρθρωση που πραγματοποιείται ουσιαστικά ξαναμοιράζει την πίτα σε βάρος του λιγότερου ευέλικτου κεφαλαίου, για να περιοριστεί με τη σειρά του και το κομμάτι που αντιστοιχεί στη ζωντανή εργασία. Οι μικρές επιχειρήσεις εξαφανίζονται από την αγορά, ενώ οι υπόλοιπες ακολουθούν μια μικτή πολιτική εκσυγχρονισμού και μείωσης του εργατικού κόστους. Ανάμεσα στη Σκύλλα της έντασης κεφαλαίου στη μεγάλη επιχείρηση και στη Χάρυβδη της έντασης εργασίας στη μικρή, ο εργάτης ξαφνικά διαπιστώνει ότι δουλεύει όλο και πιο πολύ για να κερδίζει όλο και πιο λίγα σε ένα περιβάλλον αυξανόμενης ανασφάλειας. Με την σιωπηρή συναίνεση όλων των κομμάτων, καθώς, τόσο η επιθεώρηση εργασίας, όσο και τα συνδικάτα φροντίζουν ν' απουσιάζουν διακριτικά, η υπερεκεμετάλλευση γίνεται ο απόλυτος κανόνας. Και αν η κλωστοϋφαντουργία -παράδοσιακός βιομηχανικός κλάδος της Θεσσαλονίκης- αποτέλεσε πριν από λίγα χρόνια το πρώτο βαρόμετρο των καιρών, ο τομέας του χάρτου (οι εκδόσεις και οι εκτυπώσεις, δηλαδή), θα είναι ο επόμενος. Κλάδος υψηλής τεχνολογίας και προνο-

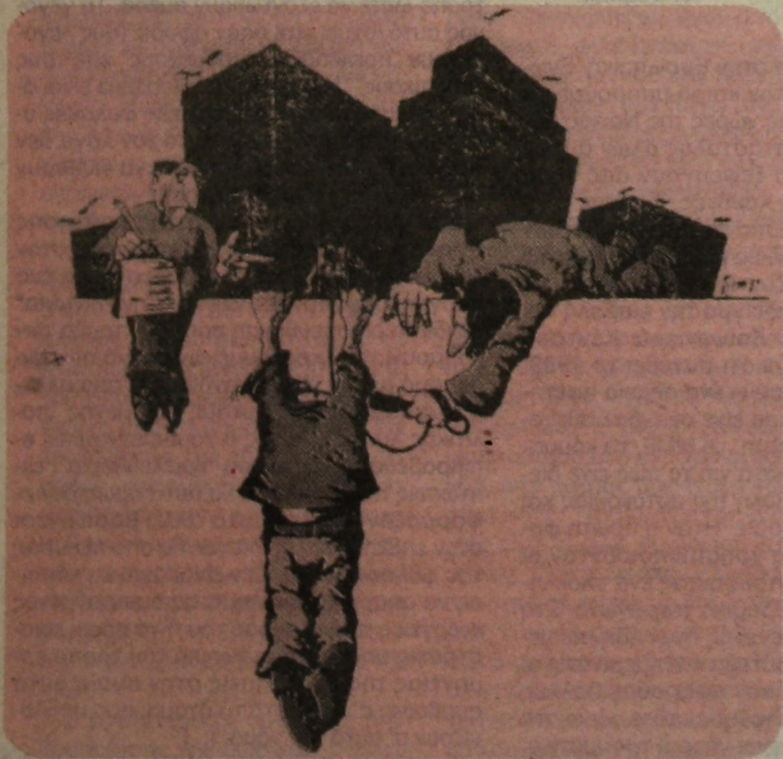
μιακός από τη φύση του, θα αλωθεί από τον εμπορικό πόλεμο που ετοιμάζουν οι μεγάλες μονάδες των συγκροτημάτων τύπου. Και μένει μόνο το κάλεσμα των εργαζόμενων στα φροντιστήρια για τη συγκρότηση αυτόνομου συνδικάτου, να το παίρνει ο αέρας γωνία Τσιμισκή και Αριστοτέλους και να υπενθυμίζει σε πόσους κλάδους θα μπορούσε ν' αρθρωθεί αντίσταση απέναντι στην εξουσία...

Τα ΜΜΕ σαν αφορμή...

Τα τέσσερα συγκροτήματα τύπου και οι συγκρούσεις τους χρησιμοποιήθηκαν σ' αυτό το κείμενο σαν αφορμή για να περιγράψουν μια γενικότερη κατάσταση. Λαμπράκης, Μπόμπολας, Κουρής, Βελλίδης σίγουρα δεν πασχίζουν για καμιά ενημέρωση. Τα όσα παίζονται αυτή τη στιγμή στην πόλη, στον χώρο των ΜΜΕ, έχουν μια συνολική αξία. Καθώς η Θεσσαλονίκη βαλκανοποιείται η ίδια, μετατρέπεται και στο οικονομικό και μεταφορικό κέντρο της βαλκανικής ενδοχώρας. Τα μεσοπρόθεσμα σχέδια όλων των συγκροτημάτων είναι η διεξόδουσή τους στον βαλκανικό τύπο με τον ερχομό του 21ου αιώνα. Η δημιουργία χρηματιστηρίων διακίνησης της πληροφορίας, η στελέχυσή τους με τον κατάλληλο διοικητικό μηχανισμό και η κατασκευή της κατάλληλης υποδομής είναι τα αναγκαία προπαρασκευαστικά στάδια για κάτι τέτοιο. Οι δύο εφημερίδες του συγκροτήματος Βελλίδης, η "Μακεδονία" και η "Θεσσαλονίκη", δεν αξίζουν μόνο σαν τίτλοι, σαν πολιτική επιρροή και σαν κεντρικά μέσα διαφήμισης, αλλά πολύ περισσότερο σαν υποδομή για τη μετέπειτα επέκταση. Δεν είναι τυχαίο ότι η επένδυση των Λαμπράκη, Μπόμπολα, Μπακατσέλου περιλαμβάνει την πιο σύγχρονη τυπογραφική μονάδα στα Βαλκάνια (και μια από τις κορυφαίες στον ευρωπαϊκό χώρο), κόστους 4 δις, στο Κιλκίς.

Με ικανότητες παραγωγής πολύ μεγαλύτερες από τις ανάγκες ολόκληρης της πόλης, καταδεικνύει τον προσανατολισμό των συγκροτημάτων.

Καθώς ο ελλαδικός χώρος αποδεικνύεται περιορισμένος για το ελληνικό κεφάλαιο, οι βαλκανικές βλέψεις με αντίστοιχα φαραωνικής υφής φιλοδοξίες πυκνώνουν. Η δημιουργία ή η εξαγορά εφημερίδων, τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών στις χώρες της Βαλκανικής θα είναι το αμέσως επόμενο βήμα. Η πολιτική σημασία ενός τέτοιου γεγονότος είναι ανυπολόγιστη, καθώς συνεπάγεται τη διαπλοκή με την πολιτική εξουσία και τον έλεγχο της συνειδησίας σε διεθνικό πια επίπεδο. Αν σήμερα η πολιτική εξουσία περνάει μέσα από τα ΜΜΕ, αύριο θα περνάει ολόκληρη η εξωτερική πολιτική. Και καθώς αντίστοιχες κινήσεις προωθούνται από τα διαπλεκόμενα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου σε μια σειρά στρατηγικών τομέων, το μέλλον προβλέπεται ζοφερό για τις κοινωνίες των γειτονικών χωρών. Οι τηλεπικοινωνίες, το πετρέλαιο και ο τομέας της υγείας είναι στρατηγικοί κλάδοι της οικονομίας όπου ο ελληνικός καπιταλισμός ήδη έχει έντονη παρουσία στα Βαλκάνια. Τη στιγμή που ο Λαμπράκης και ο Μπόμπολας θα προστεθούν στο πάνθεον του Κόκαλη, του Λάτση και του Αποστολακόπουλου, το σύστημα κυριαρχίας θα έχει οριστικά αντικατασταθεί από μια νέα επαυξημένη εκδοχή του σχεδόν σε εξήντα εκατομμύρια ανθρώπους. Το αν η εξουσία στον 21ο θα είναι παντοδύναμη είναι ένα ανοιχτό, αλλά πιθανό ενδεχόμενο. Με την επίσημανση ότι σε μεγάλο βαθμό εξαρτάται από τον αγώνα των κοινωνιών...

Η δυναμική ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού, η διασύνδεσή του με το διεθνές κεφάλαιο, η υπερσυσσώρευση κερδών που πραγματοποιεί δεν χωρούσαν στα μοντέλα ανάπτυξης των προηγούμενων δεκαετιών. Στη δεκαετία του '90, το κεφάλαιο φαίνεται ικανό, όχι μόνο να πραγματοποιεί βραχυπρόθεσμα κέρδη, αλλά και να σχεδιάζει μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα πλάνα οικονομι-

ες βιομηχανίες δημιουργούνται για τις ανάγκες της βαλκανικής αγοράς. Το κεφάλαιο αλώνει τη ζωή της πόλης...

...και πίσω από τη βιτρίνα...

Το κέντρο της Θεσσαλονίκης μεταμορφώνεται ταχύτατα σε μια λαμπερή βιτρίνα για τις διαδρομές του εμπορεύματος. Όχι μόνο η Διεθνής Έκθεση και το καινούριο